

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΤΟΣ Δ'

ΤΕΥΧΟΣ ΜΓ'

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1904

ΑΘΗΝΑΙ

ΥΥΥΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ . . . ΔΡ. 12.

ΕΝ ΤΩ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩ . . ΦΡ. ΧΡ. 12.

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΟΔΟΣ Γης ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 83.

ΥΥΥΥ

ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΔΡ. 1,20

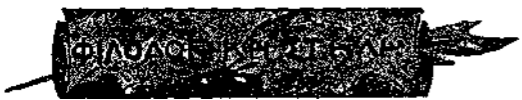
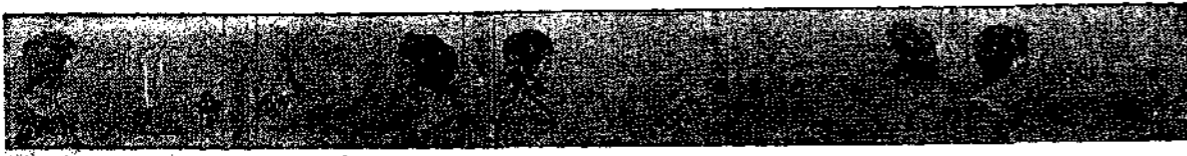
ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Η ΑΙΩΝΙΑ ΚΩΜΩΔΙΑ 'Υπό Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΥ
 Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΑΡΧΑΙΟΥ *Διάλεξις* Α. ΡΟΔΙΝ
 ΑΠΟ ΤΑΣ ΣΚΕΥΕΙΣ ΜΟΥ. 'Υπό ΔΙΚ.
 Η ΦΡΑΝΤΖΕΣΚΑ ΝΤΑ ΦΙΜΙΝΙ *έν τῇ φιλολογίᾳ καὶ τῇ
 τέχνῃ.* 'Υπό Κ. ΚΑΙΡΟΦΥΛΑ
 Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ. Διήγημα. 'Υπό Τ. ΚΟΝΟΡΘΟΥ
 ΕΚΠΝΟΑΙ ΦΑΛΗΡΟΥ. 'Υπό ΤΙΜ. ΜΩΡΑΪΤΙΝΗ
 ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΣ.
 ΑΛΗΘΕΙΑΙ.
 ΤΙ ΒΛΕΠΩ — ΤΙ ΑΚΟΥΩ. 'Υπό ΑΜΑΡΑΝΤΟΥ
 ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΕΝΟΣ ΜΗΝΟΣ. (Θεάματα. — 'Εκκλησια-
 ζουσαι. — Διά τας Κυρίας).
 ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ. — ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ

ΕΙΣΟΔΟΣ ΕΙΣ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΝ
 ΒΑΛΜΠΟΡΓ ΖΟΡΓΚΕΝΖΕΝ
 ΜΠΕΤΤΥ ΞΝΝΙΓΞ
 ΘΕΑΤΡΟΝ ΚΟΠΕΝΑΓΗΣ
 ΡΟΣΚΙΛΔΗ
 ΠΕΡΙΧΩΡΑ ΣΤΟΚΧΟΛΜΗΣ
 ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΕΛΛΑΦΟΚΗΠΟΥ
 ΠΡΟΚΥΜΑΙΑ ΚΟΠΕΝΑΓΗΣ
 ΛΕΙΨΑΝΟΝ ΑΓ. ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ
 ΛΙΤΑΝΕΙΑ ΑΓ. ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ
 ΑΓΓΕΛΟΣ ΟΔΗΓΟΣ
 ΧΕΡΟΥΒΕΙΜ
 ΦΡΟΥΡΙΟΝ ΖΑΚΥΝΘΟΥ
 ΔΑΝΟΙ ΑΛΙΕΙΣ
 ΕΠΙΚΕΦΑΛΙΔΕΣ. — ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ ΚΤΛ.

ΕΞΕΛΟΘΗΣΑΝ

Σπαρτιατικὸν Ἡμερολόγιον.— Ὑπὸ Μιχ. Θεο-
δωροπούλου. "Ἔτος Ε'. Ἐν Σπάρτῃ.

Περὶ τῶν Μακεδονικῶν.— Διάλεξις Ἰω. Βλάσση,
ἐπιολογοῦ τοῦ πυροβολικοῦ. Ἐν Ἀθήναις.

Π. Καρολίδου. Ὁ αὐτοκράτωρ Ἡράκλειος.— Βι-
βλιοθήκη συλλόγου πρὸς διάδοσιν ὀφελίμων βιβλίων.
Ἄρ. 56. Αὐγούστου 1904. Ἐξιστορεῖ τὰ πολεμικὰ κα-
τορθώματα τοῦ ἐνδόξου βασιλέως. Πρασιγῶς ἢ Ἱστορία
τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐγκυκλοπαιδικὸν Λεξικόν. Συμπλήρωμα.— Τεύχος
21. Περαιτοῦται τὸ γράμμα Μ καὶ ἀρχεται τὸ Ν. Ἐκ-
δοταὶ Μπέκ καὶ Μπάρι. Ἐν Ἀθήναις.

ΑΓΓΕΛΔΟΝΤΑΙ

Ἰω. Δαμβέργη. Ἐπεισόδια τῆς ζωῆς.— Τόμος
διηγημάτων ἐξ 30 τυπογρ. φύλλων.

Πινδάρου Ὕμνοι Ἐπίκοιοι.— Κατὰ μετάφρασιν ἐμ-
μετρον καὶ ὁμοιοκατάληκτον Σταματίου Δ. Βάλβη
Ἐκδοσις Ἐπισημομηχανικῆς Ἐταιρείας.

Ποικίλον Ἡμερολόγιον. Ὑπὸ τῆς δεσποινίδος Κατι-
νας Ἡλιακοπούλου. Ἔτος Α'. Ἐν Ἀθήναις.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

L. de Marly. L' Art de la Gravure.

A. Soubies J. L. Gérôme. (1824—1904).

G. Fuchs et E. Newbery. L' Exposition
internationale des arts décoratifs modernes à Turin
en 1902.

G. Denoinville Sensations d' art. Μέρος Ε'.
Assyrian sculptures. Τεύχη πέντε εικονογρα-
φημένα.

Les tendances Nouvelles.

Revue de Bien. — Δημοσιεύει εἰς τὰ τελευταία
φύλλα τῆς ἑσθρα περὶ τῶν ζωγράφων J. Son, N. Gay,
P. Gonzalé καὶ Hollebeke. Ὁ Son εἶναι διακεκριμέ-
νος ὑδατογράφος ἔχει πολλάκις ἐκδόσει ἐν Παρισίοις
ἔργα, θαλασσογραφίας καὶ ἀπόψεις Παρισινάς. Ὁ Gay
ἠορολήθη εἰς θέματα τῆς πατρίδος του Ρωσσίας, εἶναι δὲ
τοιοῦτο γράφος καὶ προσωπογράφος. Ὁ P. Gonzales εἶναι
Γάλλος γλύπτης, τοῦ ὁποίου αἱ Παναγαίαι εἶναι περίφη-
μοι. Ὁ Ἰωάννης Βαλτιοῦνης του φημιζεταί ἐπίσης.
Ὁ Van Hellebeke εἶναι ἀββᾶς, εἶναι δὲ διὰ τὴν καλλι-
τεχνικὴν του ἀξίαν ἀξιοματικὸς τῆς Γαλλ. Ἀκαδημίας.
Εἶναι ὁ μόνος Ἰερωμένος ὅστις ἐκδέχεται ἐν Γαλλίᾳ ἀπὸ

δωδεκαετίας. Διακρίνεται τὸ ἔργον του «Ἐπιτυχῆς μόνω-
σι» ἐπαινεθὲν ἐν τῇ Ἐκδόσει. Τα θέματά του εἶναι ἐκ-
κλησιαστικά.

Jules Breton de l' Institut. La peinture.
(Les lois essentielles. Les moyens et le but. Le beau
et la divine comédie des arts entre eux). Paris.

ΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ΜΑΣ

Τὸ θέατρον ἐν Δαυίᾳ.

Τὸ σπουδαιότερον θέατρον ἐν Δαυίᾳ εἶνε τὸ Βασιλικὸν
τῆς Κοπανάγης. ἐπὶ τῆς αὐλαίας τοῦ ὁλοίου ἔχει χαραχθῆ
«Ὅχι μόνον πρὸς διασκεδάσιν». Μεταξὺ τῶν γυναι-
κῶν Δαυιδῶν ἠθοποιῶν διακρίνεται ἡ Μπέτιν Ἐνριξ.
ἰδίως εἰς τὰ δράματα τοῦ Ἰφεν, ἐκ δὲ τῶν ἀρχηγευμένων
τοῦ μελοδράματος κυριαρχεῖ ἡ Βαλμπόρ Ζόργκνερ, ἡ-
τις χορεύει εἰς τὸ Β. Θέατρον.

Ροσκίλδη.

Ἡ Ροσκίλδη εἶναι ἡ παλαιὰ Μητρόπολις τῆς Δαυίας.
Ἐν μέσῳ φαιδρῶν τοπίων, βρέχουν αὐτὴν τὰ ὕδατα
πρασινόχροα. Ὁ καθεδρικός ναὸς τῆς Ροσκίλδης καὶ τὸ
κοιμητήριον τῶν Δαυιδῶν βασιλέων εἶναι πολλοῦ λόγου
ἄξια ὑπὸ καλλιτεχνικὴν ἔποψιν.

Ἄγ. Διονύσιος.

Ὁ Ἅγιος Διονύσιος ἐγεννήθη τῷ 1547 ἐν Ζακύνθῳ
ἐκ πατρὸς Σιγούρου καὶ μητρὸς Βάλβη. Ἰατρῆσεν Ἀρ-
χιεπισκοπὸς Ἀθῆνης, μετ' ὃ ἀπεσύρθη εἰς τὴν ἐν Ζα-
κύνθῳ μονὴν τῆς Ἀναφανησίας. Ἀπέθανεν ἐν ἡλι-
κίᾳ 75 ἐτῶν. Ἐτάφη εἰς Στροφοβάδες, ἀνακομιδῆς δὲ γε-
νομένης εὐρέθῃ βιτρίαιον καὶ πλήρες εὐωδίας τὸ σῶμα
του, δαερ καὶ κατετέθη εἰς τὸν τάφον τοῦ ναοῦ τῆς
Μεταμορφώσεως. Τῷ 1703 ἐκηρύχθη ἅγιος ὑπὸ τοῦ
Οἰκ. Πατριάρχου Ἰαβριήλ. Τὸ λείψανον στερεῖται χει-
ρῶν. Τῷ 1717, τῇ 24 Αὐγούστου, μεταφέρθη τὸ ἱερόν
λείψανον εἰς τὸν νῦν ἐπιώνυμον Ναόν. Τὸ λείψανον κε-
κλεισμένον ἐν ἐπιχρῶσῳ ὑάλωτῃ θήκῃ ἐντὸς διγλύφου
καὶ εἰκονογραφημένης ἄγρυπνῆς λάρακος, κατασκευα-
σθεῖσης τῷ 1829, φέρει βαρύντιμον ἀρχιερατικὴν στολήν,
ἐγκόλπια καὶ κοσμήματα μεγάλης ἀξίας. Τὸ πρόσωπον
εἶνε ὑποκίλλαν ἕνεκα τῆς ἀσβέστου, ἐνθα ἐκρυψαν τὸ
σῶμα οἱ καλόγηροι ὅπως τὸ διαφυλάξωσιν ἀπὸ τῶν Ὀ-
θωμανῶν. Ἡ κεφαλὴ κλίθει πρὸς τὰ ἑμπρός· τὸ σῶμα
εἶνε ἡμίανοικτον.

Φρούριον Ζακύνθου.

Ἡ δημοσιευομένη ἄποψις εἶναι ἡ ἐπιόδια πλευρὰ τοῦ
φρουρίου ὁραμένη ἀπὸ τοῦ ἐν δεκανοπέδιῳ κτήματος τῆς
οἰκογενείας Ρώμα.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

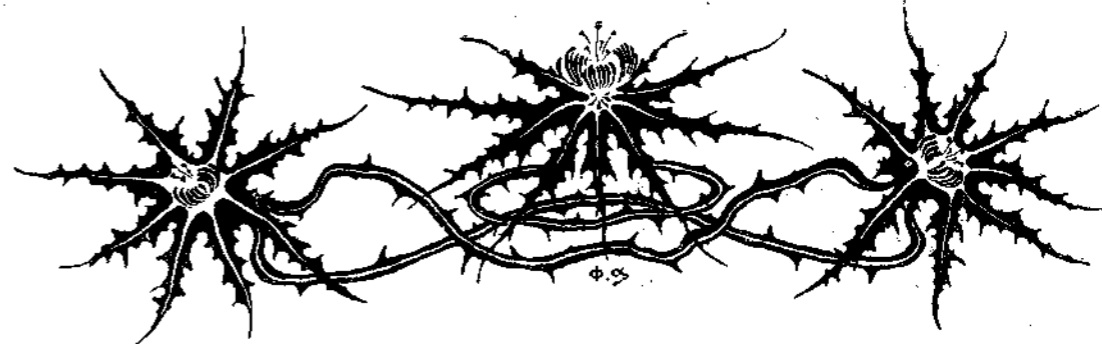
Λαχειοφόρον δάνειον 2 1)2 0)0

Υπομνησκαται εἰς τοὺς ἐγγραφέντας εἰς τὸ ἀνω-
τέρω δάνειον, ὅτι ἡ ἐκ δραχμῶν 25 γ' δόσις τῆς τι-
μῆς τῶν ὁμολογιῶν εἶνε καταβλητέα ἀπὸ 1—5 Σε-
πτεμβρίου ε. ἔ.

Κατὰ τὸ ἐκδοθὲν δὲ πρόγραμμα ἡ καταβολὴ γενή-
σεται ἢ παρὰ τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι τῆς ἡμε-
τέρας Τραπεζῆς, ἢ παρὰ τῶν ἐν Ἑλλάδι καταστήματι
ἐνθα ἐγένετο ἡ ἐγγραφή.

Αἱ καταβολαὶ γίνονται δεκταὶ καὶ ἀπὸ σήμερον.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 25 Αὐγούστου 1904.

ΕΙΣΟΔΟΣ ΕΙΣ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΝ

Η ΑΙΩΝΙΑ ΚΩΜΩΔΙΑ

ΚΑΘΗΣΕ δίπλα μου, με ένα πελώριον τριαντάφυλλον εις τὴν κρηβιδόχην καὶ με ἕνα ἀμφίβολον μειδιάμα εἰς τὰ χεῖλη.

— Ἐγὼ νὰ σοῦ διηγηθῶ, μου λέγει.

— Λέγε, τίποτε ἀγάπης θάχουμε πάλι; λέγε δυστυ-

χισμένε, λέγε...

Ἀπελευθέρωσε τὰ χέρια του ἀπὸ τὰ γάντια, ἔβγαλε τὸ καπέλλο του, ἐτακτοποίησε τὸν πώγωνά του καὶ ἤρχισε.

— Ἐν πρώτοις θὰ σοῦ πῶ τὸν μῦθόν της. Φαιναρέτη. Ξεύρεις καμμιὰ νύχτη τὸν μῦθόν σου; ..

— Πῶ νὰ θυμῶμαι...

— Τὴν εἶχα γνωρίσει πρὸ ἐτῶν. Ἦτο ἀπὸ τῆς ἐμπορίας ἐκεῖνης πού λησμονοῦνται μόνον εἰς τὸν τάφον. Ἀκίμνη καὶ τώρα ὁσάκις τὴν συλλογίζομαι, νοιώθω ἕνα ἀόρατο χέρι γλυκὸ νὰ με χαϊδεύει. Ὅσον καὶ ἂν ἐτίχαινε νὰ εἶμαι στενωχωρημένος, ἔφθανε νὰ τὴν ἐβλεπα καὶ ἐγινόμην σὰν μικρὸ παιδί. Ὅλα μου ἐφαίνοντο ὠραῖα. Ὅταν καμμιὰ φορὰ τὴν συνόδευα εἰς τὸν περίπατον — εἶχαμε μεγάλη οἰκογενειακὴ φίλια — ὅλοι γνωστοὶ καὶ ἀγνωστοὶ ἐγύριζαν καὶ τὴν ἐκύτταζαν καὶ μερικὴ - μερικὴ ἔστρεφαν τὸ βλέμμα καὶ εἰς ἐμέ — βλέμμα πολὺ ὀξύ — τὸ ἠθανόμην νὰ με διαπερῶ, βλέμμα ζηλότυπον καὶ κακεντροχέες, σὰν νὰ ἔλεγαν.

— Νὰ ἕνας εὐτυχὴς ἄνθρωπος!

Καὶ ἐγὼ με κῆπειαν συστολὴν ἐβάδιζα πλάγι της. Καὶ αὐτὴ ἀγέρωχος — συνηθάνετο πῶσον ὑπέροχος ἦτο ἡ καλλονὴ της — με ἔβλεπε με τὸ ἀγαθότατον μειδιάμα, τὸ ἀχώριστον ἀπὸ τὰ χεῖλη της, σὰν νὰ μου ἔλεγε:

— Μὴ σὲ μέλει... Ἄς με βλέπουν... ἄς σὲ ζηλεύουν...

Ἦτο ἡ συντροφικὰ της μία πανήγυρις αἰσθη-

σεων. Μοῦ ἤρεσκε νὰ εἶμαι πάντοτε μαζὴ της, χωρὶς ἢ καρδιά μου, νὰ ἔχῃ ἐπαναστατήσῃ δι' αὐτήν. Ἐκτόπα τοὺς κανονικοὺς της κτύπους, καὶ ἦσαν εἰς κτύποι αὐτοὶ μία ἀρμονία συναδεισασα τὴν βαθεῖα ἔκστασι τῶν ματιῶν της, ἦσαν μία ἠχὴ παλαιῦ ἀσματος, τὸ ὅποιον κῆποτε καὶ ἐγὼ εἶχα τραγουδήσῃ, ὅταν ὁ κόσμος ἦτο δι' ἐμὲ μία ἀνατολὴ ἡλίου διαρκῆς.

Ἐνα βράδυ συμφωνήσαμεν νὰ συναντηθῶμεν οἰκογενειακῶς εἰς τὴν παραλίαν τοῦ Φαλήρου. Ἐγὼ συνόδευα τὴν ἐξαδέλφη μου. Ἐκεῖ εἰς τὴν φλύαρον αὐραν καὶ εἰς τὸ ἀπαλὸν κύμα, μέσα εἰς ἕνα ἀνθοστεμμένον κήπον, μοῦ ἐσύστησεν ἔξαφνα τὴν Λίζαν, μικροτέρην ἀδελφὴν της, ἡ ὅποια ἔμενον ἀπὸ μικρὰ εἰς μίαν ἐπαρχίαν πλησίον μιᾶς θείας της καὶ ἤρχετο ἤδη διὰ πρώτην φορὰν εἰς Ἀθήνας.

— Περιττὴ ἡ σύστασις, ἔσπευσα νὰ εἶπω, ὀμοιάζετε τόσο πολὺ...

Με ἠρώτησε διὰ τὴν οἰκογενειαν μου καὶ ἐγὼ, τυπικώτατος, τὴν ἐβεβαίωσα ὅτι εἶναι ὅλοι καλά. Ἀνόητη, βέβαια, ἡ ἐρώτησις, ἀφοῦ εἶχα κατέλθῃ εὐθυμότατος πρὸς διασκέδασι... Ἐν τούτοις χάρις εἰς τὴν ἐρώτησιν αὐτὴν συνητήθησαν καταντικρὸν καὶ ἐπ' ἀρκετὴν ὥραν εἰς ὀφθαλμοὺς μας. Ἡ Φαιναρέτη ἔσπευσε πλησίον εἰς τὴν θεῖαν της, καὶ ἐγὼ ἐσυντρόφευσα τὴν Λίζαν.

Ἐγυρίσαμεν εἰς τὸν κήπον — αὐτὴ ἐδίναζεν ἄνθη — ἐκαθήσαμεν εἰς μίαν σκιαᾶδα, εἴπαμεν πέντε - δέκα τετριμένες ὀμιλίαι, τὴν συνέλαβα νὰ με βλέπῃ περιέργως, ὅταν ἐγὼ με πίθον χερσαίου ἀνθρώπου ἐκύτταξα τὴν θάλασσαν, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ κατόπιν με συνέλαβε νὰ παρακολουθῶ με μίαν ἀλλόκοτον περιέργειαν τὰς κινήσεις τοῦ στήθους της.

Ἦτο ἀπλῶς συμπαθὴς ἔχῃ τόσοσιν ὠραῖα ὄσον ἡ ἀδελφὴ της, ἀλλ' ὄχι καὶ τόσοσιν ψυχρὰ ὄσον ἐκείνη.

Με εἴλκυσε βαθμηδὸν ἡ ἀπλότης, με ἐδέσμευεν ἡ γλυκύτης, με ἐνεθουσίασεν ὁ ψίθυρος τῶν σεσυρμένων λέξεών της. Ἐνα κύμα χάριτος ἔκαμνε ὑγρὰ τὰ μάτια της. Δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ ὀμιλῇ διὰ νὰ σαγηνεύῃ, ἦτο ἀρκετὸν ν' ἀφίγη νὰ τὴν βλέπουν.

Τὰ μαλλιά της πυκνὰ - πυκνὰ, συνεστρέφοντο

πρὸς τὰ ἄνω, πλαισιούοντα τὴν μικροσκοπικὴν κεφαλὴν της. Ἄλλ' ἐκεῖνο τὸ ὅποιον μοῦ ἔκαμνεν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐντύπωσιν, ἦτο τὸ μειδιάμα της, γλυκὺ, ἀλλὰ καὶ με μίαν εἰρωνείαν, λείψανον πικρίας, με μίαν δυσπιστίαν.

Ἐχεις ἰδῆ ἄνθρωπον νὰ πληγώνεται ἀδίκως καὶ νὰ γελᾷ διὰ τὴν ἀχάριστον πληγὴν; Ἐχεις ἰδῆ ἄνθρωπον νὰ εἶναι ἐμπρὸς εἰς προσφιλὴ νεκρὸν καὶ νὰ μειδίσῃ ἀπὸ τὴν πολλὴν ὀδύνην; Ἐ, ἕνα τέτοιο ξεψύχισμα ἐνὸς τέτοιου γέλιου συνήνησα εἰς τὰ χεῖλη της.

«Αὐτὴ ἡ κόρη ἐάν τῆς συμβῇ ποτὲ δυστύχημα, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ κλάψῃ» ἀρχαῖ νὰ μειδιάσῃ καὶ τὸ μειδιάμα της εἶναι ἱκανὸν ν' ἀντικαταστήσῃ καθε δάκρυ...» Ἐλεγα ἀργότερα εἰς τὴν Φαιναρέτην διὰ τὴν ἀδελφὴν της καὶ ἐκείνη ἐγέλασε τότε ἕνα γέλοισ πολὺ διαφορετικὸ, γέλοισ γεμάτο ὑγεία, ὑπερηφάνεια, ζωὴ.

Τὸ μειδιάμα αὐτὸ τῆς Λίζας μ' ἐπλήγωσε καὶ με ἐθώπευε συγχρόνως. Μοῦ ἤνοιγε τὴν πύλιν τοῦ Παραδείσου καὶ τῆς Κολάσεως τὴν ὀπὴν. Παραδείσος ἡ ἀγάπη της Κόλασις ἡ ἀδιαφορία της.

Μίαν ὥραν ἐμείναμεν μαζὴ καὶ ἤρκεσεν ἡ ὥρα αὐτὴ ἕνα ἡ ἀπλὴ γνωριμία μας ὑπερηθῆσῃ ὅλας τὰς διαβαθμίσεις ἐκτιμήσεως, φιλίας, ἐνθουσιασμοῦ, συμπαθείας. Εἰς ἐμὲ μάλιστα ἔκαμνεν ἐν ἄλλα ἐπὶ πλέον ἀνήλθε μέχρι τοῦ ἔρωτος. Εἶναι ὁ ἔρωσις τὸ μόνον πρᾶγμα πού δὲν ἠμπόρεσα ποτὲ μου νὰ κρύψω. Καὶ με ἐνόησεν καὶ μοῦ εἶπεν ὅταν ἐπλησιαζάμεν εἰς τὸν κύκλον ὃν εἶχαν σχηματίσει θεῖαι, θεῖαι, ἀδελφαί, ἐξαδέλφαί:

— Δὲν ἀμφισβᾶλλω πῶς θὰ παρεξήγησαν τὴν ἀπουσίαν μας.

— Καὶ τί μ' ἄς μέλει;

— Σὰς ὄχι; ἐμὲ ὅμως...

Καὶ με ἀφῆκε καὶ ἐπροχώρησε δύο τρία βήματα ἐμπρὸς, ἐνῶ ἐγὼ βαίνων ὀπισθεν ἔσχον τὴν εὐκαιρίαν νὰ τὴν θαυμάσω καὶ ἐξ... ἀπιστάτως. Τὸ λεπτοφεύστατον σῶμά της ἐκυμάνθη, οἱ μικροὶ δάκτυλοι ἀνέσταν τὴν ἐσθῆτα καὶ με ἐν ἐλαφρὸν πήδημα εὐρέθη εἰς τὸ μέσον τοῦ ὀμίλου, ἐνῶ ἡ Φαιναρέτη τὴν ὑπεδέχετο φωνάζουσα:

— Καλῶς τὴν ξενητεμένην. Πῶς σοῦ φάνηκε, ἀλήθεια, τὸ περιβόλι; ..

Καὶ ἐνῶ τὰ ἔλεγε αὐτὰ, ἐκύτταξε ἐμὲ κατὰματα... Καὶ μοῦ εἶπε.

— Ἐσὰς δὲν σὰς ἐρωτῶ...

Ἦσθάνθη τὸ βέλος καὶ ἐσιώπησα. Ἦσαν ἐστραχημένα τρία βλέμματα ἐπάνω μου ὥστε καὶ ἂν ἔλεγα τίποτε θὰ ἔδίδα ἀφορμὴν εἰς ἐπικίνδυνα σχόλια.

Διηρέθημεν εἰς τρία τμήματα καὶ ἐξήλθομεν ὅλοι εἰς περίπατον. Ἡ Λίζα ἐφρόντισε νὰ προχωρήσῃ εἰς κύκλον ἀπὸ τὸν ὅποιον ἔλειπα ἐγὼ

καὶ ὁ ὅποιος προπερρέβετ τῆς ἰδικῆς μας συντροφίας. Ἦθελε προφανῶς νὰ με πειράξῃ ἴσως καὶ νὰ με δοκιμάσῃ ἂν εἶμαι τόσοσιν ἐρωτευμένος, ὥστε με μίαν οἰανδήποτε ἀφορμὴν νὰ τρέξω εἰς τὸν ἰδικόν της ὄμιλον. Ἄλλ' ἐγὼ εἶχα πλησίον τὴν Φαιναρέτην, ἡ ὅποια διαρκῶς μ' ἐπείραζε καὶ ἦτο παράτολμον νὰ δικαιώσω τὰ πειράγματά της.

Αἱ ἐπισκέψεις πρὸς τὴν Φαιναρέτην ἐγίναν συχνότεραι χάριν τῆς Λίζας. Μοῦ ἤρεσκε νὰ ἀκούω τὴν γλυκεῖα φωνὴν της, τὴν λεπτήν, ὅπως ἦτο ὅλον της τὸ σῶμα λεπτόν, νὰ τὴν βλέπω ἐξηπλωμένην πάντοτε εἰς τὰ ἀναπαυτικώτερα καθίσματα καὶ τὰς λικνιστικώτερας πολυθρόνας, λαμβάνουσαν μέρος εἰς ὀμιλίαις χωρὶς θέλησιν, διὰ νὰ προδίδῃ μόνον τὴν ὑπαρξίν της καὶ εἰς ὀμιλίαις ἀδιαφόρους, οὐδέποτε δὲ ἀναμιγνυομένην ὅταν ὀμιλοῦν περὶ ξένων προσώπων. Ἦτο μία ἐνσάρκωσις ἀδιαφορίας διὰ τὸ σῶμα. Τὰ μικροσκοπικά, τὰ διαφανῆ σχεδὸν στήθη της δὲν ἐκρυπτον κανὲν ἐνδιαφέρον καὶ ἂν ἔλειπε τὸ λεπτόν ἐκεῖνο μειδιάμα, θὰ τὴν ἐξελάμβανεν τις ὡς ἐντελῶς ἀνάισθητον.

Καὶ ὅμως ἐτελείτο μέσα της ἐν μυστήριον. Ἐνόησε τὴν ἐπιγε μίαν μελαγχολίαν. Τὴν συνέλαβαν κῆποτε νὰ στέκεται εἰς τὸ παράθυρον ἀφηρημένη. Τὴν ἐπλησίαζα διὰ νὰ τὴν κάμω νὰ ἐνοήσῃ ὅτι τὴν ἐνοῶ. Αὐτὴ τότε διεμαρτύρετο, ἀλλὰ πόσον ἀδιάφορος! Ἦτο μία ἀνωφελὴς προσπάθεια διὰ νὰ μὴ ψευθῆ. Καὶ ἡ διαμαρτύρησις της, ἡ ἄντονος, ἐνεδυναμῶνε τὴν πεποιθήσιν μου ὅτι δὲν ἦτο φύσει μελαγχολικὴ, ἀλλ' ὅτι κατὰ ἐτακτον τῆς συνέβαινε. Καὶ τὸ χειρότερον, ὅτι αὐτὸ τὸ κατὰ, δὲν εἶχεν καμμιαν ἀπολύτως σχέσιν με ἐμέ.

Ἐπέρασαν δύο μῆνες ἐβλεπόμεθα καὶ τίποτε περισσώτερον. Ἄλλ' ὅσῳ περνούσε ὁ καιρὸς, τόσοσιν τὸ τραῦμα τοῦ ἔρωτος ἠνοίγετο εὐρύτερον εἰς τὴν καρδίαν μου, χωρὶς ποτὲ οὔτε ἐγὼ νὰ τῆς λέγω τίποτε, οὔτε αὐτὴ νὰ μου δεικνύῃ τὸ παραμικρὸν αἰσθημα. Αἱ ὀμιλίαι μας πάντοτε πεζαῖ. Μόνον σπανίως ἐμίνον. Ἄλλ' αἱ ἐθιμοτυπία βαθμηδὸν κατέπιπτον ἡ καρδία μου βεβαρημένη ἀπὸ τὰς ἀπαγορευταίς ἐνέδοξαι. Καὶ ἀνεμιγνύοντο σιγὰ σιγὰ εἰς τὰς ὀμιλίαις μας φράσεις χαριεσσαὶ καὶ φιλοφρονήματα κομψὰ — τὸ πρῶτον σημεῖον τῶν ἐχθροπραξιῶν — καὶ συνμιλοῦσαμε χαμηλοφώνως. Ὑφίστατο καρτερικῶς τὰς φλυαρίας μου, καμμιὰ φορὰ δὲ διὰ νὰ μὴ εἶνε ἠναγκασμένη νὰ με βλέπῃ ὀμιλοῦντα ἐκάλει εἰς τὰ γύνατά της τὸ σκυλάκι της καὶ ἐσκόρπιζεν ἐπάνω εἰς τὸ στακτερόν δέγμα του φιλοστόργους θωπείας. Τὸ ψαλιδομαρμένον δέγμα τοῦ ζώου ἐρρίγει ὑπὸ τὰς ἀβράς ἐκείνας χεῖρας. Ἐρρίπτα ἐν βλέμμα ζηλοτυπίας ἀλλὰ καὶ οἴκτου πρὸς τὸ σκυλὶ ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον — τὸ μω-

Βαλμπόργ Ζοργκένλεν

ρόν! — ήγνώει τὸ μέγεθος τῆς εὐτυχίας του. Καὶ αὐτὴ, ὡσάν νὰ ἐνεπνέετο ἀπὸ τὸ ἀνδρᾶποδὸν ἐκεῖνο ἀπαντοῦσε εἰς τὰς φλογεράς βολὰς τοῦ ἔρωτός μου μὲ ὀλίγας λέξεις καὶ μὲ περισσώτερα μειδιάματα. — Ἐν ἀπόγευμα ἡ Φαιναρέτη ἐσκόρπιζεν εἰς τὸ πιάνο ἤχους βαυκαλιστικούς μὲς περιπαθοῦς σερενάτας. Ὅλοι, σιγῶντες, εἶχμεν προσηλώσει τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τῶν χειρῶν τῆς, αἵτινες μετὰ καταπληκτικῆς εὐχερείας καὶ δυνάμεως ἀπέδιδαν τίνους ἀρμυνίας. Ὅλοι αἱ αἰσθήσεις μου εἶχον συγκεντρωθῆ εἰς τὴν ἀκοήν· καὶ αὐτὴ ἡ ἀναπνὴ ὑπεχώρει. Καὶ ἡ σερενάτα ὡς ἐν κοῦφον πνεῦμα αἰλου ψυχῆς ἔβαινον εἰς τὴν ἐκμηδένισίν τῆς, ὅτε αἰφνης ἓνα ἄγριον ξεφωνητὸ ἔκαμε ὄλους μας νὰ στραφῶμεν ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἐντρομεῖ.

Ἦτο — ποῦ νὰ φαντασθῶ τοιαύτην ἀγρίαν μεταμόρφωσιν! — ἡ φωνὴ τῆς Λίζας· ἡ φωνὴ τὴν ὅποιαν ἐγνώριζα ὡς τὴν λεπτοφεστέραν φωνὴν τοῦ κόσμου. Τὴν εἶχε δαγκάσει τὸ σκυλάκι τῆς ἐνῶ αὐτὴ τὸ ἐλίχνιζεν εἰς τὰ γόνατά τῆς... Ἐνα κύμα ἀγανακτήσεως ἐπνίξε τὰ στήθη μου. Διεκόπτετο ἡ σερενάτα διὰ νὰ ἀκουσθῆ ὁ σκύλος! Ἀπέστρεψα τὸ πρόσωπον, καὶ τὸ βλέμμα μου ἔπεσεν εἰς τὴν Φαιναρέτην ἡ ὅποια μάτην προσεπάθει νὰ κρύψῃ ἐν δάκρυ, ἔτοιμον νὰ δροσίση τὰς βλεφαρίδας τῆς.

Καὶ δὲν εἶπα τίποτε. Ἐὰν οἱ ἀστέρες εἶνε τ' ἀποσιωπητικὰ τοῦ οὐρανοῦ — κἀποιὸς ποιητὴς τὸ εἶπε — οἱ στεναγμοὶ εἶνε τὰ ἀποσιωπητικὰ τοῦ στήθους. Καὶ ἐστίναξα χωρὶς νὰ θέλω... Ἐστίναξα διὰ τὴν Φαιναρέτην ἡ ὅποια ἠσθάνετο τίσον πολύ, ἐστίναξα καὶ διὰ τὴν Λίζαν ἡ ὅποια ἔπαιξε τίσον πολύ, ὥστε νὰ τὴν δαγκάσει τὸ σκυλάκι καὶ νὰ δαγκάσῃ συγχρόνως καὶ ἐμὲ ἡ ἀπογεύσεως.

Ἐγύρισεν ἡ Φαιναρέτη καὶ μὲ ἐκίτταξε μὲ μιὰ ματιὰ γεμάτη ἐκπλήξι. Θὰ ἐνίμιζε, ποῖος ξείρι, πῶς ἦτο ἀδύνατον νὰ πινίσω μὲ ἓνα κομμάτι μουσικῆς, πῶς δὲν εἶχα ἀγαπήσῃ ποτὲ μου ἀληθινὰ ἀφῶ ὅλα τὰ περιπαίξα καὶ πῶς ἤμουν ἓνας μπλαζ', ὅπως μού τὸ εἶχε εἶπῃ κἀποτε. Ἄλλ' ἦτο τίσον φυσικὸς ὁ στεναγμὸς μου εἶχε διαφύγη μὲ τίσον ταχύτητα καὶ εὐλικρίνειαν, ὥστε ἐπέισθη ὅτι δὲν εἶχε δίκαιον.

Ἐχωρίσθημεν ἐκεῖνο τὸ βράδυ — ἡ Λίζα ἐπέμνε νὰ μού δεικνῆ τὸ ματωμένον δάκτυλό τῆς μὲ τὰ ἀποτυπώματα τῶν ὀδόντων τοῦ σκυλοῦ τῆς — καὶ ἡμέραι πολλὰ παρήλθον, χωρὶς νὰ ἰδωθῶμεν.

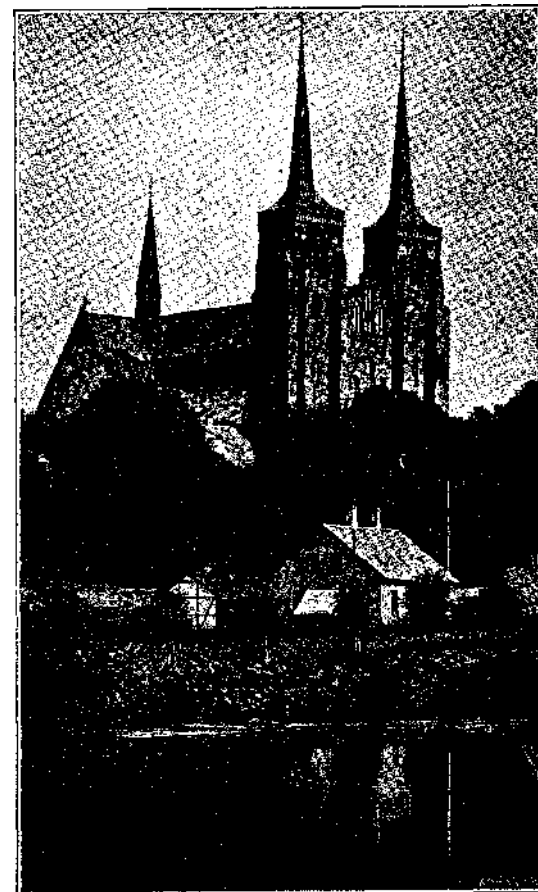
Ὅταν ξαναπῆγα ἓνα βράδυ εἰς τὸ σπῆτι, ὅπου ἐμαζεύετο εὐρὺς κύκλος, τὴν εἶδα σοβαρὰν.

Τῆς ὁμιλοῦσα καὶ αὐτὴ ἔκαμνε πῶς δὲν μὲ ἤκουε καὶ ἀφῶ ἐπερνούσε πολλὰ ὥρα αἰφνιδίως μού ἀπαντοῦσε χωρὶς νὰ με κυττάξῃ. Ἄλλοτε μού ἀπαντοῦσε μετ' ἀποτίμου ὕφους, μὲ μονοσύλλαβα ἐπιφωνήματα. Σχεδὸν μὲ ἀπέφευγε. Τὴν ἐπομένῃν μάλιστα βραδυὰ, ἐπετέθη ἀναίτιως — καθὼς λέγομεν ἡμεῖς οἱ νημικοὶ — δι' ὀφθαλ-

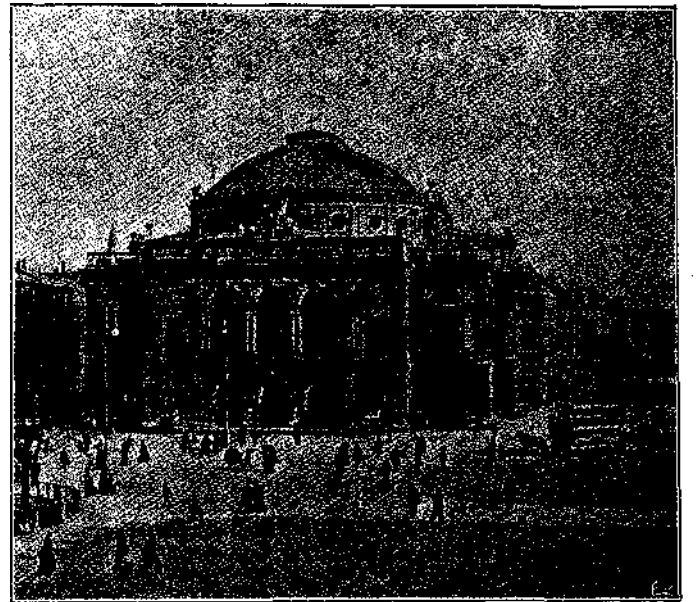
Μπέττυ Ἐννιγέ

μιβολῶν ἐναντίον — δηλαδὴ ὑπὲρ — ἐνὸς νέου ἀρκετὰ εὐτραφεῶς τὸ σῶμα καὶ εὐτραφετέρου τὸ πνεῦμα. Τί περίεργον πρᾶγμα! Πῶς μὲ κηνογούν αὐτοὶ οἱ χονδροὶ. Καὶ εἰς ἓναν ἄλλον πρὸ ἐτῶν ἔρωτά μου εἶχα ἀντιζήλων ἓναν χονδρὸν... ὦ! αὐτοὶ οἱ χονδροὶ! Εἰς τὴν ἐπίθεσιν ὅμως αὐτὴν δὲν ἰδῶσα πολλὴν σημασίαν. Ἦτο ἐκ προμελίτης, διὰ νὰ μὲ κάμῃ νὰ ζηλοτυπήσω. Τοῦ ἔλεγε μὲ γέλιον τὸ ὅποιον ἐν τοῖς εἰσὶν ἐφαίνετο ὅτι ἐπλαστογράφει τὴν καρδίαν τῆς χίλια πρᾶγματα καὶ εἰς ἐμὲ οὐδὲ λέξιν. Μάλιστα εἰς τὴν μακρίαν τῆς ἐκδικησεῶς τῆς, διὰ νὰ μὲ κάμῃ ἔξω φρενῶν, ἀπεπειράθη νὰ τοῦ κάμῃ καὶ μερικὲς χειρονομίας, προσέχουσα ἐν τοῖς πάντεσι νὰ βλέπῃ πᾶσαν ἐντύπωσιν μου ἔκαμναν τὰ δοκιμαστικὰ πειράματά τῆς, ἡ μὲλλον πειράματά τῆς. Ἐγὼ προσεπειοίμην, μὲ πολλὴν ὁμολογῶ ἀδεξιότητα, τὸν ἀδιάρφρον. Ἦξεύρω ὅτι αὐτὰ ὅλα ἐδείκνυν ἐνδιαφέρον ὑπὲρ ἐμοῦ· ἀλλὰ τί τὰ θέλεις! Δὲν ἤξεύρει κανεὶς

ΔΑΝΙΑ.

Ροσκίλδη

ΔΑΝΙΑ.

Θέατρον Κοπεναγῆς

πίθην ἔργεται ὁ πειρασμὸς τ' ἀστεία ἔχον κερμὰ φερά σοβαρὰς συνεπειὰς. Καὶ ἔφυγα ἀπὸ τὸ σπῆτι τὸ βράδυ ἐκεῖνο σχεδὸν εὐχαρηστημένως, σχεδὸν δυσαρεστημένως.

Ὅταν τὴν ξαναεἶδα ἦτο πάλι βράδυ. Εἶχα μίαν διαθέσιν φλυαρίας ἀκατάσχετον. Αὐτὴ Σφιγξ. Ἐνθυμήθηκα τὸ χονδρὸν παιδάριον ἄλλ' ἐσεβάσθην τὴν ποιήσιν τῶν χειλῶν τῆς. Καὶ μόνον ἔταν εἶδμεν ὅτι ἡ οἰγὴ μας ἔκαμνε εἰς τοὺς ἄλλους ἐντύπωσιν, ἠναγκάσθημεν ν' ἀνταλλάσωμεν ψυχρότατα, χωρὶς ὄρεξιν, ἀλλὰ καὶ χωρὶς... ἀφορμὴν ὀλίγας λέξεις ψυχροτέρας τοῦ παγωτοῦ, τὰ ὅποιον μὲς προσέφερον ἡ οἰκοδόμοισιν.

— Προσέξατε μήπως παγώσουν καὶ αἱ σκέψεις σας, τῆς λέγω.

— Ἄ, εἶσθε σεῖς τίσον θερμὸς ὥστε δὲν ὑπάργει φόβος.

Κατεβήκαμεν εἰς τὸ περιβόλι. Αὐτὴ ἀπεχωρίσθη ἀπὸ τὴν συντροφίαν, ἐγὼ ἔσπευσα πλησίον τῆς δι' ἐνὸς ἐλιγμίου. Ἐπάμαμε μαζὴ ὀλίγα βήματα. Βήματα ρυθμικά, ταυτόχρονα ἀντηχοῦντα ξηρῶς εἰς τὰ χαλίκια. Ἀπαράλλακτα ὡς νὰ ἠκολουθεῦμεν κανὴν φέρετρον νεκροῦ. Καὶ ἓνα τίτιο συνέβαινε. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐκηδεύετο πράγματι ἡ ἀγάπη μας... Καὶ ἦτο ἡ δυστυχισμένη τίσον μικρὰ. Ἐν νήπιον, ἐν ἀγγελουδι ὀλίγων μηνῶν...

Κἀποτε διεκόπτε τὴν σιγὴν τὸ χέρι μου τὸ ὅποιον ἀπέκοπτε νευρικῶς κανὴν φύλλον ἀπὸ τὰ δένδρα ἀπὸ τὰ ὅποια διεβαίνεμεν. Κἀποτε καὶ τὸ ἰδικόν τῆς χέρι ἐκτυποῦσε νευρικῶς τὴν βεντάγια τῆς ἐπάνω εἰς τὰ γόνατά τῆς μὲ πείσμα. (Ἔπειτα τὸ τέλος).

Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

* ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ *

Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΑΡΧΑΙΟΥ

ο αρχαίον είναι αυτή η ζωή. Ουδέν ζωντανότερον αὐτοῦ, καὶ οὐδεῖς οὐθιμὸς ἐγνώρισεν ἢ ἠδυνήθη νὰ παραστήσῃ τὴν

ζωὴν, ὡς αὐτό.

Τὸ ἀρχαίον ἐγνώρισε πῶς νὰ παραστήσῃ τὴν ζωὴν, διότι οἱ πρόγονοι ἡμῶν ὑπῆρξαν οἱ μεγαλύτεροι, οἱ σοβαρότεροι, καὶ οἱ πλέον ἀξιοθαύμαστοι παρατηρηταὶ τῆς Φύσεως.

Τὸ ἀρχαίον ἠδυνήθη νὰ παραστήσῃ τὴν ζωὴν, διότι οἱ πρόγονοι ἡμῶν, χάρις εἰς τὴν διακρίνουσαν αὐτοὺς παρατηρητικότητα εἰς πάντα τὰ ἀφορῶντα τὸ Φυσικόν, διέγνων τὸ οὐσιώδες μέρος αὐτοῦ, ἦτοι τὰ μεγάλα σχέδια ἐν ταῖς λεπτομερείαις αὐτῶν.

Καὶ ἐπειδὴ ἐν αὐτοῖς ἐγκείται ἡ ἀλήθεια, οὐδέποτε αἱ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον γεγόμεναι προσωπογραφίαι αὐτῶν ἠλλοιώθησαν.

Ἄς λάβωμεν ὡς παράδειγμα τὸν λίθινον αὐτὸν ἱέρακα ὃν μοι ἀπέστειλαν ἐξ Αἰγύπτου Ὅλαι αἱ λεπτομέρειαι ἀνεπιτύχθησαν καὶ ἐμελετήθησαν ἐν ὄνολῳ, καὶ ὅταν τὸν τοποθετῶ ἐπὶ τῆς παλάμης μου, νομίζει τις ὅτι πρόκειται νὰ πετάξῃ.

Ἡ ὄρειχαλκίνη αὕτη μικρὰ γαλῆ, ἐπίσης Αἰγυπτιακῆς προελεύσεως, δὲν ἔχει ὄρατὸν ἰσχύωμα, καὶ ὅμως ἐὰν ψαύσῃ τις τὴν ῥαχὶν τῆς νομίζει ὅτι θὰ αἰσθανθῇ τὴν ἀπαλότητα δοῦρας. Ἴδου μία ἴδις, ἔργον ἐκ τῶν μικρῶν χαλκίνων, ἀπὸ τὰ ὅποια οἱ Αἰγύπτιοι μᾶς ἔδωσαν τόσα θαυμάσια δείγματα: οὐδὲν πτερόν ὑπάρχει, καὶ ὅμως ἐπὶ τοῦ νευρώδους αὐτοῦ σώματος τοῦ στηριζομένου ἐπὶ τῶν δύο του μεγάλων ποδῶν, νομίζει τις ὅτι διακρίνει ὀλόκληρον τὸ πτέρωμα αὐτοῦ, νομίζει ὅτι βαδίζει, ὅτι μέλλει νὰ πετάξῃ!

Ὡ! αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ἦσαν τῶντι ἀληθεῖς μύσται τῆς τέχνης!... Κατὰ διάφορον βεβαίως τρόπον, ἀλλὰ μηδενὸς ἐξαγορευμένου.

Οἱ Τυρρηνοὶ εἶναι σκυθρωπότεροι, οἱ Ἕλληνες ὑπῆρξαν ἡμερότεροι εἰς τὴν ἀναπαράστασιν τῆς τέχνης αὐτῶν.

Οἱ Αἰγύπτιοι καὶ οἱ Ἀσσύριοι εἶναι ἀγριώτεροι. Τί φρικώδεις αἱ Ἀσσυριακαὶ μορφαὶ! Ὁμοιάζουν μὲ τίγρεις.

Ἴδου τί μᾶς δίδει ἡ ἀλήθεια αὕτη: Ἴδου μαρμαρίνη χεὶρ ἦν εὐρον παρά τινι παλαιοπώλῃ. Εἶναι τεθραυσμένη εἰς τὸ κάτω μέρος τῆς παλάμης—δὲν ἔχει πλέον δακτύλους—δὲν μένει εἰμὴ ἡ παλάμη ἥτις εἶναι τόσον ἀληθῆς ὥστε διὰ νὰ τὴν θαυμάζει τις, νὰ τὴν ἴδῃ ἀναζῶσαν, δὲν χρειάζεται δακτύλους. Ἐν τούτοις καίτοι ἠκρωτηριασμένη, ἀρκεῖ διότι εἶναι ἀληθῆς.

Πρὸς τούτοις τὸ ἀρχαίον εἶναι ἀπλοῦν, καὶ ἡ ἀπλότης εἶναι μεγίστη δύναμις—εἶναι ἀπλοῦν καὶ γνωρίζῃ νὰ ἀπλοποῖ, ὅπερ τοῦ προσδίδει καταπληκτικὴν ἐνέργειαν.

Προσέτι ἐμελετήθη πολὺ περισσότερον παρ' ὅ τι φαίνεται.

Ἀνέφερα περὶ αὐτοῦ ἄλλοτε ὅτε ἐπεράτωσα τὸν «Χάλκινον Αἰῶνα» μου, περιηγηθεὶς τὴν Ἰταλίαν εὐρον ἓνα Ἀπόλλωνα ἔχοντα τὴν κνήμην εἰς τὴν αὐτὴν ἀκριβῶς στάσιν εἰς ἣν καὶ ὁ «Χάλκινος Αἰὼν», ὅστις ἀπῆρτησεν ἐξάμηνον ἐργασίαν.

Τὸ ἐμελετήσα καὶ εἶδον, ὅτι ὅταν τι κατ' ἐπιφάνειαν φαίνεται ἀπλοῦν, πράγματι ὅλοι οἱ μυῶνες εἶναι ἐπεξεργασμένοι καὶ γίνονται καταφανεῖς, μία πρὸς μία ὅλαι αἱ λεπτομέρειαι.

Διότι οἱ Ἀρχαῖοι ἐσπούδαζον τὸ πᾶν ἐκ τοῦ πλαγίου (*profil*). Ἐξ ὅλων τῶν κατατομιῶν, ἀλληλοδιαδόχως, διότι εἰς μίαν οἰανδήποτε μορφήν, τῶντι, οὐδὲ μία κατατομὴ ὁμοιάζει τὴν ἄλλην: ὅταν τὰς μελετῶσιν ὅλας ἐκάστην χωριστά, τὸ σύνολον φαίνεται ἀπλοῦν καὶ ζῶν. Ἴδου ἐν ἀγγεῖον τοῦ ὁποίου ὁ λαμῶς ὅστις ἔχει τύπον τὸ στέλεχος τοῦ πράσσου, εἶναι ζῶν. Διὰ τί; Διότι ἐγένετο ἐκ τοῦ φυσικοῦ, ἐκ τῶν κατατομιῶν. Ἐνῶ ἡμᾶς θὰ τὸ ἐκάμαμεν *au tour* καὶ δὲν ἠθέλωμεν ἐπιτύχῃ εἰμὴ προῖμα τι σκληρὸν καὶ τραχύ. Εἰς αὐτὸ ἐναπόκειται τὸ φυσικόν. Ἴδου τὸ μέγα σφάλμα τῆς Νεοελληνικῆς σχολῆς. Δὲν εἶναι τὸ ἀντίτυπον ἀρχαίον, εἶναι τὸ πρωτότυπον. Μὴ ἐννοήσατε τοῦτο ἡ Νεοελληνικὴ σχολή, δὲν ἔκαμεν εἰμὴ γελοιογραφίας.

Ὀλέθριον εἶναι τὸ νὰ δίδουν εἰς τοὺς πρωτοπείρους τὸ ἀρχαίον πρὸς σπουδὴν. Σφάλλονται ἀρχίζοντες ἀπὸ τὸ ἀρχαίον ἐνῶ πρέπει ἐκεῖ νὰ τελειώσουν.

Ἐὰν θέλετε νὰ διδάξητε τινὰ νὰ τρώγῃ τοῦ διδέτε βεβαίως νωπὰς τροφᾶς, διὰ νὰ μάθῃ νὰ τὰς μασῆ. Δὲν θὰ σὰς ἐπῆρχετο βεβαίως ἡ ἰδέα νὰ τοῦ δώσητε τροφᾶς μεμασημένης ἢ τετρημένης διὰ νὰ ἐκγυμνάσῃ τοὺς ὀδόντας.

Λοιπὸν, ὅταν θέλετε νὰ διδάξητε εἰς τινὰ τὴν γλυπτικὴν δώσατέ του ἀμέσως τὸ φυσικόν, καὶ ὅταν θὰ ἐκμάθῃ τοῦτο θὰ τοῦ εἶπτε—Ἴδου ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἔκαμεν τὸ Ἀρχαίον.—Καὶ τότε τὸ Ἀρχαίον θὰ καταστῇ δι' αὐτὸν πηγὴ νέας ἐνεργείας. Ἐνῶ ἐὰν δώσητε τὸ Ἀρχαίον εἰς τὸν πρωτόπειρον ὅστις οὐδέποτε ἐπάλαμδεν ἀπ' εὐθείας μὲ τὴν Φύσιν, οὐδὲν θὰ ἐννοήσῃ, καὶ θὰ χάσῃ τὴν ἀτομικότητά του.

Τὸν κάμετε λογοκλόπον. Καὶ ἀντὶ νὰ ἀποτείνῃ τὴν προσήκουσαν δέσιν πρὸς τὴν Φύσιν, θὰ ἀποτείνῃ πρὸς αὐτὴν τὴν Ἀρχαίαν προσευχὴν, τῆς ὁποίας τοὺς ὄρους δὲν ἐννοεῖ. Καὶ θὰ συνεχίσῃ τοῦτο καθ' ὅλον του τὸν βίον.

θὰ ἀποθάνῃ γηραλέος μαθητῆς, ἀλλ' ὄχι ἄνθρωπος.

Ἡ διδασκαλία τοῦ ἀρχαίου εἰς τὴν ἀρχὴν τῶν σπουδῶν, τὸ καθιστᾷ ἀκατάληπτον· κατ' ἀρχὰς δὲν διδάσκειται τὸ Ἀρχαίον, τὸ τοιοῦτον εἶναι ἀδύνατον. Ἡ τέχνη αὕτη τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ἀπλότητος, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ διδαχθῇ.

Ὁ γλύπτης ἐργάζεται ἐκ τοῦ φυσικοῦ, καὶ μετέπειτα ὅταν θὰ ἔχῃ καλῶς μελετήσῃ πρῶγμα τι, δύναται νὰ ἐπισκεφθῇ τὰ Μουσεία, καὶ νὰ ἴδῃ ὅτι τὸ Ἀρχαίον ἀπέδωσεν, ἐκεῖνο ὅπερ αὐτὸς ἐζητήσεν πρὸ ὀλίγου εἰς τὸ ἐμψυχόν του πρωτότυπον.

Ἴδου ἡ ἀλήθεια. Ἀλλὰ ἐὰν παραβλέψῃ τὴν Φύσιν καὶ συναντᾷ τὸ Ἀρχαίον ἔχει τὰς χεῖρας δεδεμένας, καὶ ἐπειδὴ τὸ Ἀρχαίον εἶναι πάντοτε ἐκ τοῦ Φυσικοῦ, ὁ γλύπτης μᾶς δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ μεταφέρῃ τὴν ὁπτασίαν αὐτὴν εἰς τὸ ἔργον του εἰμὴ διὰ τῆς ἰχθῦς. Ὅ,τι θὰ κάμῃ δὲν θὰ εἶναι οὔτε Ἀρχαίον οὔτε σύγχρονον, θὰ εἶναι οἰκτρὰ ἀποτυχία.

Ἀνέφερον πρὸ ὀλίγου, ὅτι τὸ πρωτότυπον εἶναι τὸ ἀρχαίον καὶ ὄχι τὸ ἀντίτυπον. Ἴδου τί ἐπακολουθεῖ. Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας, ἀνθρωπὸς τις, δύναται νὰ κάμῃ τελείως τὸ Ἀρχαίον, οὐχὶ ὑπὸ τὴν ἐσφαλμένην ἐννοιαν τοῦ Ἀρχαίου Ἀντιτύπου ἀλλ' εἰς τὴν ἀληθῆ τοῦ Ἀρχαίου Πρωτοτύπου.

Ὁ ἄνθρωπος οὗτος, εἴτε Γλύπτης εἴτε Ζωγράφος, εἴτε Χαράκτης, ἀδιάφορον, θὰ λάβῃ τὸ Φυσικόν, καὶ ἐὰν ἔχῃ τὴν δύναμιν τοῦ Ἀρχαίου, τοῦ ἀληθοῦς Ἀρχαίου. Θὰ ἐκτελέσῃ Ἀρχαίον, ἐντελῶς ἀσύμφωνον πρὸς τὸ ψευδὲς ἐκεῖνο, ὅπερ διδάσκειται, ἀλλὰ ἐντελῶς σύμφωνον, μὲ πραγματικὴν συγγένειαν πρὸς τὰ ἔργα τῶν Μουσείων μας. Ἡ Ζωή, ἡ Φύσις, αἱ μεγάλα σκιαγραφεῖαι, καὶ τὰ μεγάλα σχέδια, περιλαμβάνονται ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Τέχνῃ.

Λάβετε ἐν παράδειγμα τὸν Carriere ἢ ἰσχύς του ἐγκείται εἰς τὰ θαυμάσια σχέδιά του. Ὁ Carriere εἰς τὴν νεωτέραν του τέχνην εἶναι ὁ ἀληθῆς συγγενὴς τοῦ Ἀρχαίου. Αὐτὰ πρέπει νὰ ἐπαναλαμβάνονται, εἰς τοὺς νέους: ἡ Νεοελληνικὴ σχολὴ ἀπαιτεῖ νὰ ὑποτάσσονται εἰς τὴν ἐπιρροὴν τοῦ Ἀρχαίου.

Τὸ ζήτημα λαμβάνεται ἀντιστρόφως, ἀρχίζον ἀπὸ τὸ τέλος Ἡρώτων ἐκ τοῦ Φυσικοῦ, καὶ κατόπιν τὸ Ἀρχαίον.

Ἴδου ἡ ὁδὸς ἦν πρέπει νὰ ἀκολουθῆσῃ τις. Ὡς πρώτη διδασκαλία τῶν παιδίων, δὲν χρησιμεύει ἡ «Θεῖα Κομωδία», ἢ ἡ «Ἱστορία τῶν Αἰώνων». Πρωτίστως τὴν Ζωὴν, ἀρχίζοντες ἐκ τοῦ Φυσικοῦ, δυνάμεθα νὰ προχωρήσωμεν μέχρι αὐτῶν τῶν πλέον ἀπιθάνων ἐφευρέσεων.

Αὐτὸ τὸ Ἀρχαίον μᾶς τὸ ἀποδεικνύει.—Γνωρίζετε τίποτε πλέον ἀδύνατον εἰς τὴν Φύσιν ἀπὸ τὸν Κένταυρον; Δύο καρδιᾶι, δύο κοιλίαι, τέσσαρες πνεύμονες!!! Ἐξ ἄλλου γνωρίζετε τι ὠραιότερον ἀπὸ τὴν Ὀλυμπίαν ἢ τὸν Παρθενῶνα;

Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ἦσαν τόσον ἰσχυροὶ εἰς τὸ Φυσικόν, ὥστε καθίσταντο οἱ συνεργοὶ του...

καὶ ἐδημιούργουν ὄντα, οὐχὶ γελοῖα φαντάσματα, ἀλλὰ ζωντανά, παρὰ τοὺς ἀδύνατους φυσικοὺς ὄρους εἰς τοὺς ὁποίους τοὺς ἐπέβαλλον νὰ ζῶσιν.

Καὶ ἐπειδὴ ἐπιθυμεῖτε τὴν περὶ τοῦ Ἀρχαίου γνώμην μου, ἴδου αὕτη: Τὸ ἀρχαίον εἶναι θεῖον, διότι παρήχθη ἀπ' εὐθείας ἐκ τῆς Φύσεως καὶ τῆς Ζωῆς. Κατ' ἐμὲ ἀντὶ νὰ σπουδάζωσιν κακῶς, θὰ ἦτο προτιμότερον νὰ μὴ σπουδάζωσιν διόλου. Διότι τοῦτο δὲν εἶναι τὸ ἀλλόθῃτον τοῦ καλλιτέχνου, ἀλλ' ἡ ἀνταμοιβὴ τῶν κόπων του.

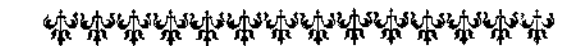
Ἡ ἀληθῆς συμβουλὴ ἦν μᾶς δίδει, εἶναι ὄχι νὰ ἀντιγράφομεν, οὔτε νὰ διερμηνεύωμεν, ἀλλὰ νὰ τὸ μιμούμεθα, ὅπερ δὲν εἶναι τὸ αὐτό. Καὶ δι' ὅλων τῶν ἔργων του, μᾶς διδάσκει νὰ μὴ συχναζώμεν εἰμὴ μόνον εἰς ἐν σχολεῖον, τὸ τῆς Φύσεως.

Ἴδου πῶς ἐννοῶ τὸ Ἀρχαίον, καὶ διατὶ τὸ ἀγαπῶ μετὰ πάθους.

AUG. ROBIN

Υ. Γ. Ἐνας ζωγράφος θὰ ἠδύνατο νὰ προτείνῃ τὸν αὐτὸν λογισμόν, λαμβάνων ὡς παράδειγμα τὴν ὠραίαν Αἰγυπτιακὴν Ζωοφόρον, ἀναπαριστώσαν ἐν ζωγραφημάσιν τόσον ζῶσαν καὶ τόσον πραγματικὴν σειρὰν χηνῶν.

Οὐδεὶς τῶν νεωτέρων μας ζωγράφων θὰ ἠδύνατο νὰ πράξῃ τι καλλίτερον.

ΑΠΟ ΤΑΣ ΣΚΕΥΕΙΣ ΜΟΥ

Ἡ εἰρωνεία εἶναι ἄνθος τοῦ πνεύματος. Διὰ νὰ ἐννοηθῇ, ἀπαιτεῖται ἐν ἄλλο πνεῦμα. Διὰ τοῦτο ὁ εὐφυῆς, εἰς τὴν εἰρωνείαν ἀντεπεξέρχεται διὰ τοῦ πνεύματος. Ὁ ἀγροίκος, τὴν θεωρεῖ προσβολὴν καὶ ὑβρίζει.

Ἐχει καὶ ἡ θάλασσα τὰ νεύρα της· τὰ κύματα.

Πολλοὶ ἐπιστήμονες ἐργάζονται ἓνα ἐπιτύχουν τὴν ἀνοσίαν τοῦ ἀνθρώπου, χωρὶς νὰ ἐννοοῦν ὅτι αὐτὸ εἶναι μία πολὺ μεγάλη ἀνοησία.

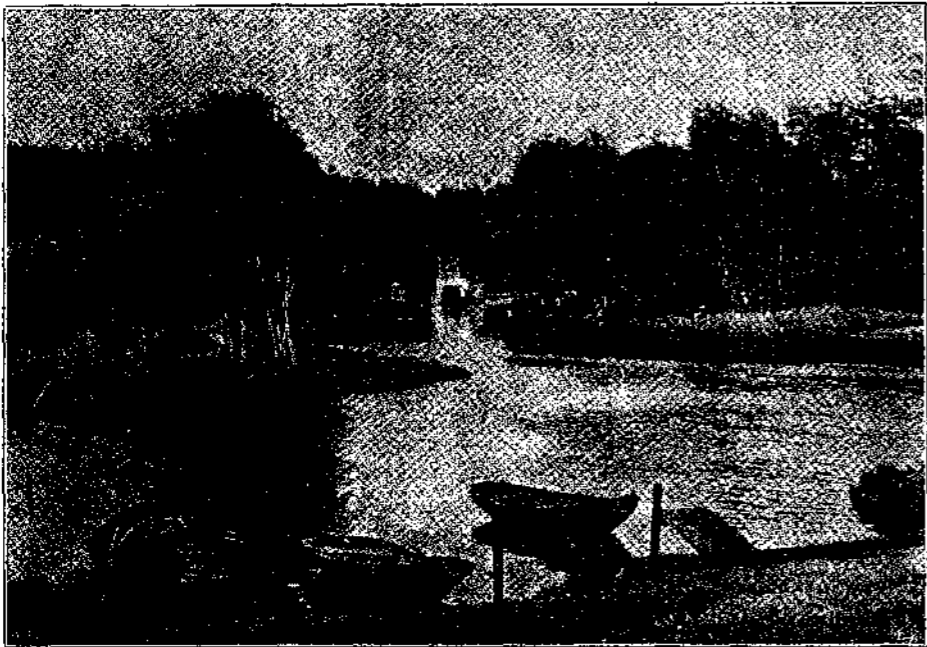
Κατὶ ἀξίζει ἡ ζωὴ, ἀφοῦ ἐρχόμεθα εἰς τὸν κόσμον γυμνοὶ καὶ φεύγομεν ντυμένοι.

Ἡ μονομαχία εἶναι ἀπόπειρα αὐτοκτονίας.

Ἐπάρχουν στιγμαὶ καθ' ἃς ἡ σιγὴ ἀποτελεῖ τὸ περιπαθέστερον ποίημα τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς· οἱ βωβοὶ τόνοι εἶνε οἱ αἰθερώτεροι.

ΑΙΚ.

125

Περίχωρα Στοκχόλμης

Ξενοδοχείον 'Ελαφοκήπου

ΠΡΟΚΥΜΑΙΑ ΚΟΠΕΝΑΓΗΣ

Η ΦΡΑΝΤΣΕΣΚΑ ΝΤΑ ΡΙΜΙΝΙ

ΕΝ ΤΗ: ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ: ΚΑΙ ΤΗ: ΤΕΧΝΗ:

ΙΣ οὐδένα είναι άγνωστος ή δραματική σκηνή τής Φραντσέσκας, τήν όποιαν άπηθανάτισεν ό μέγας τής Ιταλίας ποιητής Ντάντες.

Τήν ιστορίαν ταύτην έλαβεν ως θέμα οὐ μόνον ζωγράφοι διάσημοι, αλλά και ποιηταί και συγγραφείς μεγάλοι. Είναι άναμφιβόλως τό μόνον γεγονός τό όποιον έχει τόσους ύμνητάς, είναι ή μόνη σκηνή του έρωτος ήτις άπετέλεσε τό θέμα τόσων ζωγράφων.

Νά αναφέρωμεν άκριβώς όλα τά έργα τά γραφέντα επί του θέματος τούτου είναι ως πάς τις έννοσι άδύνατον, διότι όλόκληρος τόμος θά έχρειάζετο. Αρχούμεθα λοιπόν εις τά κυριώτερα τούτων και τά έχοντα κήπειαν ιστορικήν άξίαν.

Τήν ύλην τής διατριβής μας ταύτης έν πλείστοις έλάβομεν έκ μιας θαυμασίας μελέτης του *Corrado Ricci*.

Ό *Luigi Morandi* (1884) και ό *Carlo del Balzo* (1895) έπραγματεύθησαν τεχνηέντως τό θέμα τούτο έν διαλέξεσιν. Άλλ' αί τοιαύτου είδους αναλύσεις, γενόμεναι έν διαλέξεσιν, μάλλον επαγωγικοί είναι, χωρίς νά προσθέτωσι τι εις τήν ιστορίαν.

Τό ιστορικών μέρος τής ιστορίας ταύτης έξηγενηθή λεπτομερώς από τον Λουδοβίκον Τονίνη

(*Rimini* 1852, 1853 και 1870), ό όποίος άνήρσε τήν θεωρίαν του Μαρίνου Μαρίνη όστις επέμενεν ότι τό τραγικόν τέλος των δύο έραστών συνέβη εις Άγιον Άρχάγγελον. Επί του αὐτου θέματος έγραψεν ό Νικόλαος Σάντη (1861) χωρίς νά προσθήσῃ τί νέον, ως επίσης και ό Κάρολος *Yriarte* (Παρίσι 1883).

Μεταβαίνοντες από τήν ιστορίαν εις τήν ρομαντικήν φιλολογίαν, αναγράφωμεν μίαν ψυχράν αφήγησιν του Φιλίππου Μορδάνη (1841) μίαν άλλην του *E. Alberi*, μίαν του *Saint-Juirs* (Παρίσι), μίαν άλλην του Ρενέ Δελόρν (Παρίσι) και μίαν πέμπτην του *Ild Bencivenni* (1883).

Και τώρα έρχόμεθα εις τας τραγωδίας.

Έκτός τής πασιγνώστου τραγωδίας του Σόλβιο Πέλικο έχομεν νά προσθέσωμεν και τας του Έδουάρδου *Fabrizi* (1822), του Λουδοβίκου *Bellacchi* (1824), του Άντωνίου Βιθιάνη (1834), του Μαρίου Ραπισάρδη (1869), του Άγγλου *Stephen Phillips* τέλος τήν περίφημην τραγωδίαν του Δ' Ανδόντσιο, ήτις τόσον θόρυβον έκαμε και ήτις προώρισται νά χαράξῃ νέον δρόμον εις τήν τραγωδίαν.

Άπό τας τραγωδίας ήμεις, όπως πάντοτε συμβαίνει, προήλθον μερικαί παρωδίαί. Μία έκ τούτων έγράφη από τον Άντώνιον *Pelito* (Νεάπολις 1867), έτέρα δε υπό του Φραγκίσκου Χριστόφορι (Βονωνία 1872) και τρίτη υπό του Φ. Μαρκέτη (1887).

Μεγαλείτερος βεβαίως είναι ό αριθμός των μουσικών έργων τά όποια ένέπνευσεν ή τραγική σκηνή του θανάτου του Παύλου και τής Φραντσέσκας. Οὐ μόνον Ιταλοί αλλά και ξένοι έπραγματεύθησαν τό θέμα τούτο. Μεταξύ τούτων αναφέρωμεν τούς εξής: *Generali* (Βενετία 1829), *Στάφρα* (Νεάπολις 1831), *Four-*

nier - Gouve (Λιβόρνος 1832), Borgatta (Γένουα 1837), Ντεσβαίνη (Μιλάνο 1841), Κανέττη (Vicenza 1843), Brancaccio (Βενετία 1844), Moseuzza (Μάλτα 1877), Έρμάνος Götz (Mannheim 1877) και Άμβρόσιος Θωμάς (Παρίσι 1882).

Έξ όλων τούτων των μουσικών έργων ουδέν κατώρθωσε να γεννηθή βιώσιμον, ουδ' αυτό του μεγάλου Γάλλου μουσουργού Α. Θωμά. Ίσως το θέμα είναι τύσον πολύ ύψηλόν, ώστε λυγίζεται πρό αυτού πάσα εμπνευσις. Άλλ' ελπίζωμεν τουλάχιστον ότι καλλιτέρα τύχη περιμένει το μελόδραμα του Λουδοβίκου Mancinelli το όποιον ουτος γράφει τώρα επί ποιήσεως του Άρθούρου Κολαούτη, και το όποιον λίαν προσεχώς θά παιχθῆ ἐν Ἰταλίᾳ.

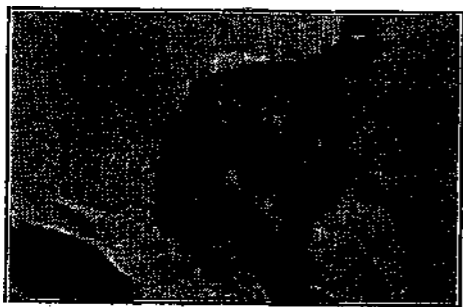
Ποιήσεις όλίγισται έχουν γραφῆ ἐπὶ του θέματος τούτου, και αυτά... ελευσιναί.

Και τούτο είναι πολύ φυσικόν. Έπειτα από τους άμμητους στίχους του μεγάλου Ντάντε με τους όποιους ουτος εξίμνησε και άπηθανάτισε τόν έρωτα του Παύλου και της Φραγκίσκας, δύσκολον είναι κανείς εκ των μεγάλων νεωτέρων να επιχειρήσει όπως πραγματευθῆ το θέμα τούτο. Έπομένως μόνον... μετριότητες εξεμεταλλεύθησαν το θέμα τούτο. Ο Φραγ. Καπότση τρίς εξέδωκε την *Θλιβεράν Ιστορίαν της Φραντσέσκας*, αλλά πολύ περισσότερον της ιστορίας είναι θλιβερά και ζήλει οίκτου οι στίχοι του. Προσέτι εις στίχους έψαλλε τόν έρωτα του Παύλου και της Φραντσέσκας εις άνωνυμος (Φλωρεντία 1895) με την αυτην επιτυχίαν του προηγούμενου. Επίσης ο P. Randolph έγραψεν εν εξαστίχον και ο S. Benacqua εν συνέπτον. Άλλά και αυτά ησαν άρκετά... ως σώμα εγκλήματος.

Άλλ' αν ή φιλοσοφία υπήρξε πτωχή ως προς το θέμα τούτο, τουναντίον ή ζωγραφική έχει θησαυρούς να επιδείξη επί του θέματος τούτου. Περί των έργων δε τούτων της τέχνης θά όμιλήσωμεν εν τῷ προσεχει φύλλῳ.

(Έπειτα το τέλος).

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΙΡΟΦΥΛΑΣ

* ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ *

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

Στόν άγαλιτόν μου Θρασ. Ζωϊδούπουλον

Ε πολύ μεγάλη μου λύπη έμαθα την άπίστων της καταδίκης σου αντικρουού μου σπιτιού. Κατ' έργας δέν ήθελα να τό πιστεύσω,

άλλ' όταν έξαφνα είδα έν πρώτ τους έργάτας με τά εργαλεία του. έτοιμους διά τό έργον της καταστροφής, τότε πλέον δέν μου έμεινε κρυμμία άμφοβία. Πότον έλυπόμουνα τό δυστυχημένο τό σπίτι, τόν παλιόν μου γείτονα. που ένός όλίγου θά έχάνετο μέτα σ' ένά σωρόν έρειπίων, και πόσον βυθειά μ' έσυγκινούσε ή θέα του άμα τ' αντίκρυζα. Έδλεπα περίλυπα τό γοργό γκρέμισμά του και χυθε τριγύδς αν ηγούσε σαν δούκος νεκροθάπτου στα βάθη μέτα της φυγής μου! Είχε για μένα κάποι άπόκρυφο θέληγητρον, που παράδινε τόν νούν μου εις σκέψεις άτελείωτες, αίτινες δέν θά θυνηθούν να σβύσουν ποτέ από τήν μνήμην μου τήν άληθινόντην ιστορίαν του, τήν όποιαν μάτιστα τώρα προσπαθώ να τήν κρατήσω μυστική.

Τά ένθυμοῦμαι όλα... Ητο παιδί άνίδεο άκόμη ο Πέτρος, επάνω εις τες τρέλλες των δεκαέτη χρόνων και εις τας πρώτας συγκινήσεις της ζωής. Μέσα εις τήν φυγήν του—την γεμάτην από όνειρα—δέν είχε φθάσει άκόμη ή πείρα και ή μοχθηρία του κόσμου, κι' όλα έγελούταν, έλουλούδιζαν σαν Παράδεισους τριγύρω του. Κι' όταν για πρώτην φοράν άπήνησαν στον δρόμον της ζωής τήν νεράιδα των παιδικών του όνειρων, που τήν άγάπησε με όλη τήν δύναμιν και τήν θερμην που έπαλλε μέσα στες φλέβες του, ήτο παιδί άνίδεο άκόμη ο Πέτρος! Και ένθυμοῦμαι κι' άλλο συγκεχυμένα, κάποις σκοτεινά—σαν μισολησμονημένο ωραίο παραμύθι—τό δειλιτό έκείνο τό μωρωμέ ο, όταν αυτός και ή Ρόζα, κοπέλλα γεμάτη κάλλη και νεότητα, έπηδούσαν ο ένας εις τό πλευρόν του άλλου, δεμένοι χέρι με χέρι, κι' έχυνο το όλόχαρο μέσα στην άνοιξιάντικην ευωδιά του άνθισμένου περιβολιού της. Και τους αγάντευα από μικρά που έτρεχαν τρέλλα γύρω στα μονοπάτια, κάτω από τά μεγάλα δένδρα που έγερναν στο βίρος των κερών, να χάνωνται μέσα στις λευκοντυμένες πορτοκλιές και να ξεναγουρίζουν πάλιν λαχνητισμένοι και ροδοκόκκινοι σαν τό χρώμα των τριανταφύλων.

Ίσκι.θε τότε Έκεινος δειλά και της έκρυφμουλούσε στ' αυτί της κάτι, που έδονούσε και τήν παιδ άπόκρυφη χορδή της παρθενικής καρδιάς του, ή όποιαν έχόρευε μέσα του σαν βραχούλα στο πρώτον αϊφνίδιο μπουρίνι. Έκείνη έχαμήλωνε τά μάτια της με

μά γλυκύτητα και με μία σεμνότητα χυμένη στο πρόσωπό της, και με φωνή σιγαλή, όλότερη του άπεκρίνετο με λόγια βιαστικά, ασυνάρτητα, που έλεγαν όμως πολλά—πάρσ πολλά—και τά όποια Έκεινος ήκουε μ' ένά μειδίαμα εύτυχίας στο πρόσωπον.

Έξαφνα μέσα στο κυνήγημα κάποις πολύχρωμης πεταλούδας, τά μικροσκοπικά ποδάκια της Ρόζας έγλύστρωσαν, κι' εκυλίσθη επάνω στη βελουδένια πρασινάδα της χλόης. Έτρώμαζεν ο Πέτρος τότε και έτρεξε να τήν σηκώση από τό παχουλό της χεράκι. Έκείνη σαν τόν είδε έτσι τρομαγμένον, τόν έλυπήθη και με μάτια όλόγλυκα, γεμάτα από συμπάθεια του είπε:

— Δέν έπαθα τίποτα, τό μοσχοβόλημα των γιασεμιών μ' έμύθεσε, που σκορπιέται γύρω στον γλιάρον άέρα του δειλιού.

Πώς τά ένθυμοῦμαι!...

Πέρασαν χρόνια πολλά από τότε. Οικογενειακά συμφορά και ή κατηφορία της τύχης ήνάγκασαν τόν Πέτρον να ξειντευθῆ πολύ νέος άκόμη. Άλλά μέσα εις τόν άγχαριν άγώνα και εις τήν μοναξιά της ξενιτειάς δέν έληθμονούσε ποτέ τήν κόρην των παιδικών του χρόνων. Έδούλευε νύκτα και ήμέρα προσπαθών με κάθε τρόπον να εξοικονομήση ένά χρηματικό ποσόν ικανοποιητικόν όποσδήποτε, ώστε να έμπορῆ να εξασφαλίση μία ζωή ήσση, εύτυχισμένη με τήν Ρόζαν του, ή όποιαν δέν έπαυσε να τόν άγαπᾷ, κι' αυτη όπως πρώτα, και να τόν περιμένει με άμετρητη λαχτέρα να γυρσιη από τά ξένα.

Ο πατέρας της όμως, ο Γέρω—Στέφος έσκέπτετο πολύ διαφορετικά για τήν κόρη του. Το μόνο του όνειρον και ή επιθυμία του ήτο, πως να κάμη πλουσιώτερον γαμπρό. Το χρέμα τόν τραβούσεν όλόκληρον σαν μαγνήτης άερατος, και του παρέλυε κάθε άλλην σκέψην, που τόν έτύφλωνεν εις τά βαθά τά παρακλητικά βλέμματα της μοναχοκόρης του, της όποιας ή πτωχή καρδιά διμαρτύρετο, έπαλλε δυνατά από συγκίνησιν άκράτητον, από έρωτα πάντα.

Έξαφνα μινθίνουμεν πως ο Γέρω—Στέφος αρρεβώνιασε τήν κόρην του μ' ένά πλούσιον βραμβοκέμπορον εις τήν Αίγυπτον, μετ' όλίγας δε ήμέρας άργότερα—ένά ωραϊόν δειλιόν, ή Ρόζα έβάδιζε παρά τό πλευρόν του νέου συζύγου σιωπηλή, με μίαν πένθυμον έκφρασιν εις τό πρόσωπόν της και με βουρκωμένα τά μάτια, που επρόδιδαν όλον τόν κρυφόν σπαραγμόν, ο όποιος έσφάδαζεν έντός της, προσπαθούσα με μέγαν κόπον να κρύβη τό ψυχικόν της μυχτύριον από τά μάτια του νέου της συντρόφου, και άνεχώρου δι' Αίγυπτον μόνοι, χωρίς τόν Γέρω—Στέφον, τόν όποιον επέταξεν έρημον στον δρόμον ο γαμπρός του, άφ' ου πρότερον του έστέρησε όλην τήν περιουσίαν, και του άφησε μονάχα αυτό τό καλυδόςπιτο για να κάθηται και να συντηρείται!...

Από δω αρχίζει τώρα μία ζωή νέα για τόν πατέρα της Ρόζας, ζωή γεμάτη από στερησεις και νέας δοκιμασίας. Δέν επαντάζετο ποτέ πως ο γάμος της κόρης της θα τόν εκαταντούσε εις τόσον αξιοβρήνητον σημείον, ήρχισε να μετανοή, να κλαίη πικρά που δέν άφησεν ελευθέραν τήν Ρόζαν να πέρη Έκεινον τόν όποιον έλαχταρούσε τόσα χρόνια ή άμοιρη καρδιά της!

Ένα πρώτ μάστιχα τόν είδα ζαρωμένον εις τήν γωνίαν του παραθύρου του, βραχιστενάζοντα σ' ένά κλάμα διερκής, μονότονον, σπαρακτικόν! Το μελαγχολικόν φως του φθινοπώρου έχάιδευε εύεργετικά τό σκελετωμένον πρόσωπόν του, κι' έχρόσωνε τ' ασπρό-

μαλλο κεφάλι του, που έσιγότρεμε επάνω στ' αδύνατο χέρι του.

Ο Πέτρος, ο όποιος μόλις πρό όλίγων ήμερών είχε γυρσιει με παλμούς χαράς από τό έξωτερικόν, άμα έχυθε τόν άταίριαστον γάμον της Ρόζας δέν έμπορούσε να κρατηθῆ από τους λυγμούς και τά δάκρυα. Έπεσε στο κρεβάτι άρωστος βραχιά, έπαράδερ ε ήμερόνυχτα όλόκληρα, που όλίγον έλοιφη να τρέλλαθῆ! Έσπάρτατε από ζηλοτυπίαν άκοίμητον και μίχ θλίψις μαύρη, άπερατος επλάκωνε σαν ταφίπετρα τήν ψυχήν του. Δέν ήδύνατο μολοντούτο να αισθανθῆ μίσος καθόλου προς τήν Ρόζαν, γιατί έγνώριζε τόν λεπτόν, τόν τόσον δειλόν χαρακτήρα της, και ήξευρε πόσον φόβον και τυφλήν υπακοήν είχε στην άμετάβλητον έπιμονήν του Πατέρα της. Κυρίως κατεφέρτε κατ' αυτού, ο όποιος τόσον είχε υποδουλούθη υπό του χρέματός και έθυσιασε για αυτό άλύπητα τόν έρωτά τους!

Όλίγους μήνας μετά τόν γάμον της κόρης του, λαμβάνει έξαφνα επιστολήν, διά της όποιας του έγγραφεν, ότι δέν έμπορεί να βλέπη έτσι πτωχόν και παρηγομισμένον τόν πατέρα της, δέν δύναται να υποφέρη πλέον τόν τραγύόν, τόν αθάδη τρόπον του άνθρώπου έκείνου, με τόν όποιον τήν κατεδίκασε να ζήση. Δέν επέρασε δε άρκετός χρόνος, οτε ένά πω έλαμβάνει άλλην επιστολήν από κάποιον φίλον του, όστις του άνήγγειλε με σπαρακτικας γραμμάς τόν θάνατον της Ρόζας, προελθόντα από μαρasmus που επροξένησεν ή άμετάπειστος έπιμονή του πατέρα της, και ή άσυμβίβαστος ζωή του άνδρός της!

Ο Γέρω—Στέφος άμα εδιάβασε τήν επιστολήν έμεινε παρκαπονεμένος εις τήν θέσιν του, τά χέρια του παρέλυσαν και έσωριάσθη μέσα στο κάθισμά του!

Τόν εξαφνικόν θάνατον της Ρόζας έμαθε με σπαραγμόν και ο Πέτρος, αλλά συγχρόνως και με κάποια χαρά, που έγλύκανε κάπως τήν πονεμένην καρδιά του! έστέναζεν βαθειά κι' ένά άνακουφιστικόν, παρατεταμένον άχ! άφησαν να φύγη άθελα τά χείλη του. Τώρα άρχισε να γίνεται τό μίσος του άτελειωτον, άχόρταγον, να ζυπνᾷ μέσα του όλη ή παλαιά του έχθρα προς τόν τριγγούνην πατέρα της, ο όποιος έδολοφόνησε με τά ίδια του τά χείρη και με τόση άπονια τά σπαρακτικά της νεάτα επάνω εις παραφοράν της άγάπης του, εις τήν όρμην του πάθους των.

Ανεπόλει όλην τήν εποχήν εκείνην του έρωτός του, κι' ένά χαμόγελο πολύ πικρό έχάρουσε ζωηρώς τραγικάς γραμμάς εις τήν τλιανισμένην μορφήν του. Και μέσα στην άφανταστον λύπην του, συντετριμμένος όπως ήτο, ώρκήσθηκε να εκδικηθῆ τόν πατέρα της, εκείνον που τόν επότισε με τόσας πικρίας, που του έείψε τόσην περιφρόνησιν κατά τήν περασμένην ζωήν του! Ναι, άπεφάσισε να εκδικηθῆ, αλλά χωρίς μνησικακία, δίχως σκληρότητα, μ' ένά τρόπον εύγενή, εις τόν όποιον να εύρίσκη όλίγην άνακούφισιν, κάποιο χαλάφρωμα εις τόν ψυχικόν του πόνον να του δείξη συγγρόνως του Γέρω—Στέφου, όλην τήν κλωσώνην και τήν συμπάθειαν της μεγάλης καρδιάς του, να τόν κάμη να αισθάνεται πειδ βαθύτερα τό σφάλμα του και να του υποδεικνή τί είναι ο ψεύτικος ο παρσς και ή τιποτέ ια του πλεονεία μπροστά στον άληθινόν θησαυρόν της άγγελικής του φυγής, στ' άτίμητα δώρα της άνυποκρίτου φιλοστοργίας του...

Και από τότε έδλεπα τόν Πέτρον που άνέβαινε συχνά εις τό σπίτι αυτό, και έμενεν ώρες όλόκληρες

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

ἀφοσιωμένος εἰς τὴν θεραπείαν τοῦ Γέρω—Στέφου, νὰ τὸν ὑπηρετῇ, νὰ τὸν περιθάλπῃ μέσα εἰς τὴν κακοτυχίαν του, νὰ τοῦ δεικνύῃ μὲ κάθε τρόπον τὴν ἀπειρον στοργῆν του. Ὁ ἔρμος γέρον ἐχύνετο κατ' ἐπάνω του ἅμα τὸν ἔβλεπε, τὸν ἐσφιγγε δυνατὰ στὴν ἀγκυλιά του καὶ τὸν κατεφιλεῖ στο πρόσωπον. Ἡσθάνετο ἓνα μεγάλο ἀναγάλιασμα στὰ μελιστάλακτα λόγια του, καὶ ἐζητοῦσε παρηγορίαν στὴν ψυχὴ του—τὴν περιφρονημένην ἀπὸ κάθε ματιὰ ἀνθρώπου πλέον, ἀπὸ πᾶσαν συμπάθειαν. Ἀλλὰ μολαταῦτα, μὲ ὄλην αὐτὴν τὴν περιθάλψιν καὶ τὴν τόσῃν λαχτάρῃν τοῦ Πέτρου, ποῦ στιγμὴν δὲν ἀπεμακρύνθη ἀπὸ κοντὰ του, ὁ Γέρω—Στέφος ἄρχισε σιγὰ σιγὰ νὰ καταβάλλεται, μέχρις οὗ ἀκούομεν ἔξαφνα μίαν μέρα δι' εὐρίσκειται εἰς τὰς τελευταίας στιγμὰς του. Ἐτρέξαμεν ὅλοι οἱ γείτονες νὰ τὸν ἴδωμεν καὶ νὰ τὸν ἀποχαιρετίσωμεν διὰ τελευταίαν φορὰν!

Ἦτο ἐξηπλωμένος ἐπάνω στὸ κρεβάτι, παραδομένος ἀπὸ πολλοῦ εἰς τὴν ἀγωνίαν τοῦ θανάτου. Γύρω του καμμία φωνή, καμμία κίνησις. Μόνον τὸ ἀμυδρὸν φῶς τῆς καινύλας ποῦ ἐτρεμόφεγγε μπροστὰ σὲ κάποιαν ἀργυροσκεπασμένην εἰκόνα, καὶ ἀπέξω ἤκούετο τ' ἀγριομάνημα τοῦ ἀνέμου π' ἐσφύριζε περνώντας τὰ ξερὰ φύλλα τῶν δένδρων, καὶ ἐτάραζε τὴν νεκρικὴν σιγὴν τοῦ δωματίου. Ἀπὸ πάνω του ἐπαραμόνευεν ὁ Πέτρος ἀγρυπνῶν, κρατώντας μὲ δυσκολίαν τὰ δάκρυα ποῦ τὸν ἐπνίγαν, καὶ ἀγωνίζετο ἄλλὰ δὲν τὸ κατώρθωνε νὰ μαντεύσῃ τί τάχα ἤθελεν νὰ τοῦ εἰπῶν τὰ τρέμοντα χεῖλη του. Ἦν ἐκύτταξ συμπαθη-

τικὰ καὶ ἐξεδίωκε τὶς μυῖγες μὲ τὸ μανδύλι του, ποῦ πετοῦσαν γύρω στὸ κεφάλι του καὶ τὸν ἐνοχλοῦσαν μὲ τὸ θλιβερὸ μουρμούρισμά τους.

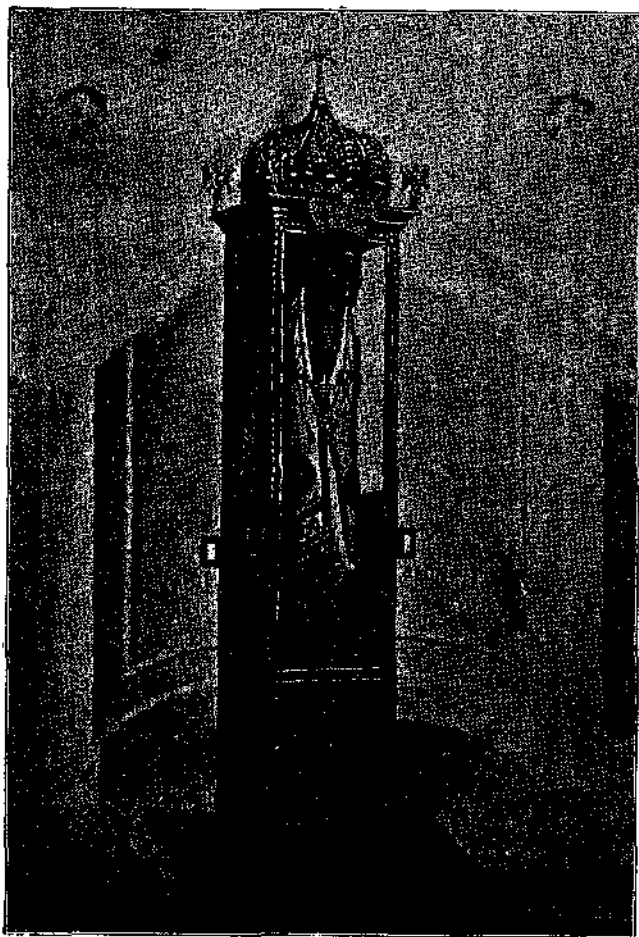
Κι' ἐκεῖ ποῦ ἐστεκόμεθα ὅλοι συμμαζεμένοι τριγύρω του καὶ ἄφωνοι μπροστὰ στὸ χαροκάλεμά του, ἔξαφνα ἓνα σπασμωδικὸν ἀνατρίγιασμα συνεκλόνησε τὸ σῶμά του! Γιὰ μίαν στιγμὴ ἐφωτίσθη ὀλίγον τὸ σβυσμένο βλέμμα του, ἔδραξε μ' ὄλην τὴν τελευταίαν του προσπάθειαν τὸ χεῖρι τοῦ Πέτρου, καὶ ἔγειρε ὕστερα ἄτονο τὸ κεφάλι του μέσα στὴν ἀγκυλιά του μαζὺ μὲ τὴν ὕστερὴν πνοή του!

Ἐμείναμεν ἀκόμη πολλὴν ὥραν ἔτσι ἀκίνητοι καὶ ἀμίλητοι σὰ ἀγάλματα, πεκρατηρούντες ὅλοι τὸν Πέτρον ποῦ ἐσφαλοῦσε μὲ τὰ τρέμοντα δάκτυλά του τὰ μάτια τοῦ νεκροῦ. Κάποιος μοῦ μίλησε ἐκείνην τὴν στιγμὴν καὶ ἀναγκάσθηκα νὰ φύγω, καὶ νὰ ἐγκαταλείψω τὴν τραγικὴν αὐτὴν σκηνὴν τῆς ζωῆς, τῆς ὁποίας τὴν αὐλαίαν ἔσυρε τόσον θριαμβευτικῶς ὁ θάνατος!

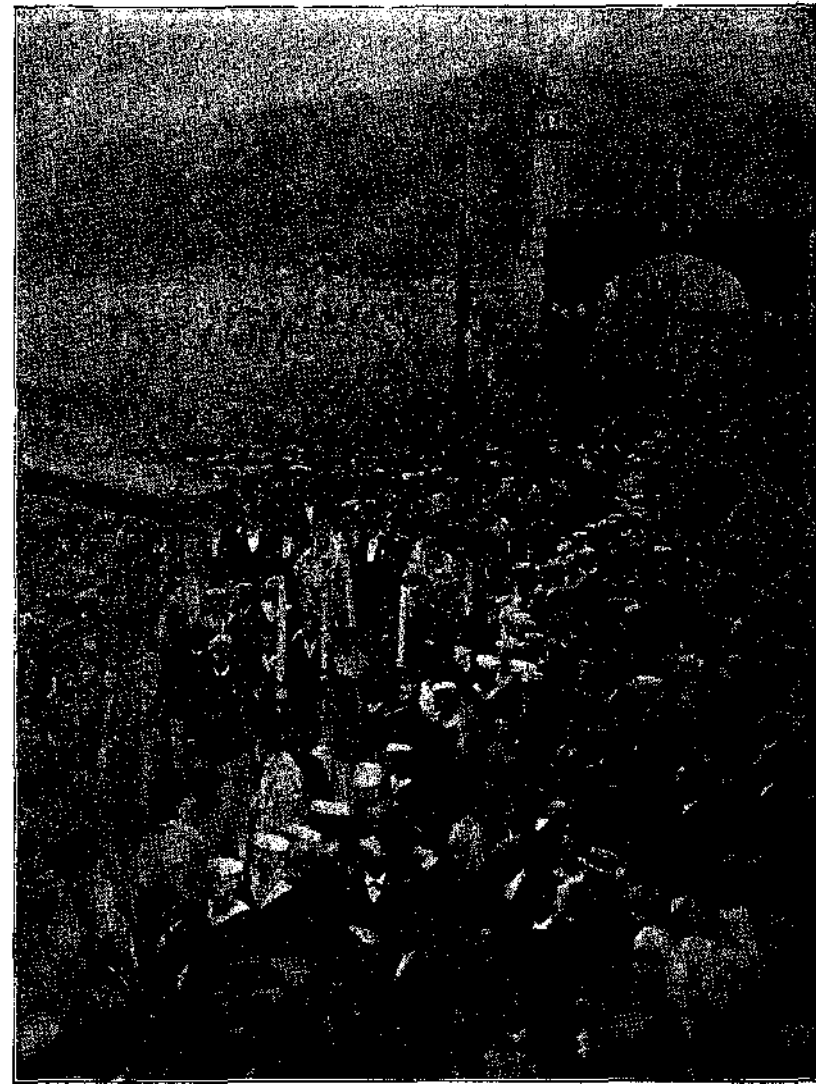
Ἀπὸ τότε δὲν εἶδα ἄλλην ἡμέραν τὸν Πέτρον, οὔτε καὶ εἰς τὴν κηδεῖαν ν' ἀκολουθῇ μαζὺ μας τὸ λείψανον τοῦ Γέρω—Στέφου, καὶ καθέννας ἀνησυχοῦσε νὰ μάθῃ τί ἔγεινε.

Κι' ὕστερα ἀπὸ αὐτὴν τὴν λυπηρὰν ἱστορίαν ποῦ ἀκούσατε, πῶς μπορῶ τώρα νὰ μείνω ἀσυγκίνητος, ἀδιάφορος στὸ αἰφνίδιον γερῆμα τοῦ ἀντικρουοῦ μου σπιτιοῦ, ποῦ τὸ καμάρωνα τώρα καὶ τόσα χρόνια μὲ

★ ΖΑΚΥΝΘΟΣ

ΛΕΙΨΑΝΟΝ ΑΓΙΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ

ΛΙΤΑΝΕΙΑ ΑΓ. ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ (24 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ).

★ ΑΘΗΝΑ Γ'ΚΗ ΖΩΗ ★

ΕΚΠΝΟΑΙ ΦΑΛΗΡΟΥ

κάποιον κρυφὸν θαυμασμόν, μὲ μίαν μυστικὴν λατρείαν; Νομίζω πῶς τρεμοφαντάζουν ἀκόμη μπροστὰ μου οἱ τελευταῖοι τῆς φυγῆς τῆς Πέρας σπαραγμοί, καὶ γλυκοχαράζει στὰ χεῖλη τῆς τὸ ὕστερον χαμόγελο, ποῦ φωτοστάλαξε φεύγοντας ἡ πάλλευκη ψυχὴ τῆς, καὶ νοιώθω μίαν βοή νὰ μοῦ φέρῃ στ' αὐτιά μου ὄλην τὴν ἀγωνίαν καὶ τὸ βογγητὸ τῶν ὑστάτων στιγμῶν τοῦ ἐτοιμοθανάτου πατέρα τῆς...

Οἱ ἐργάται πλησιάζουν νὰ περατώσουν τὸ ἔργον τους, καὶ ἐντὸς ὀλίγου τὸ ἀγαπημένο μου σπίτι θὰ καταρρεύσῃ εἰς εἰρήπιζ διὰ παντός. Ἦ ἀπροσδόκητον θέσμμά του μοῦ σπαράζει βαθεῖα τὴν καρδιά, ἐν ᾧ ἡ φαντασία μου θὰ ἀγκαλιάζῃ ἀπλησθη πάντοτε τὴν ἱστορίαν του, μὲ τὰς σελίδας τῆς τὰς ζωντανάς, τὰς γεμάτας ἀπὸ μίαν ὀλόκληρον ἐποποιίαν ἔρωτος, πλημμυρισμένας ἀλλοίμονον! ἀπὸ τὰ αἰώνια δάκρυα τῆς ἀληθινῆς ζωῆς...

ΤΑΚΗΣ ΚΟΝΟΡΘΟΣ

ΠΑΡΧΟΥΝ πράγματα τὰ ὁποῖα προσλαμβάνουν μίαν ὑπερκόσμιον ὀρασιότητα κατὰ τὴν ὥραν τοῦ θανάτου των. Ὁ ἥλιος αἴφνης ὄταν θνήσκει μᾶς δίδει μίαν εἰκόνα πρὸ τῆς ὁποίας ἐνθουσιᾶ καὶ ὁ πλέον ρεαλιστῆς. Ἦ ἀπαγόμενα ὑπὸ τοῦ φθινοπωρινοῦ ἀνέμου χρυσᾶ φύλλα, τὰ μαραινόμενα δάση, τὰ θολὰ νερά, μὲ τὰ ὁποῖα ἀρδεύονται οἱ λιποψυχοῦντες κῆποι, ὅλοι αὐτοὶ αἱ φθινοπωριναὶ εἰκόνας, αἱ ὁποῖαι εἶνε τὸ τέλος μίας ζωῆς καὶ ἡ ἀρχὴ ἑνὸς θανάτου, ἔχουν τὴν αὐτὴν ἀκαταμάχητον γοητείαν καὶ τὸ αὐτὸ θέλητρον τοῦ πρώτου ἐαρινοῦ μειδιάματος.

Οί λευκοί θάνατοι τῶν λουλουδιῶν, τὰ μελωδικὰ ψυχραγήματα τῶν νερῶν, αἱ ὠραῖαι ἐπιθανάτιοι ἀγωνίαι τῶν δένδρων με τοὺς τρίζοντας κορμούς, αἱ στεγναὶ νάπαι αἱ πλημμυρισμέναι ἀπὸ φύλλα χρυσοκίτρινα, οἱ καρποὶ οἱ φουσκωμένοι ἀπὸ χυμῶν, οἱ παρασυρόμενοι ἀπὸ τὸ θῆρος τοὺς καὶ κρημιζόμενοι ἀπὸ τοὺς κλίδους ἐπάνω εἰς τὸ γαλὶ τῶν ξηρῶν φύλλων, ὅλα αὐτὰ τὰ ὅποια δὲν εἶνε παρὰ μία εἰκὼν τοῦ θανάτου, παρὰ ἓνας σπασμὸς ἀγωνίας τοῦ θέρους ἀπερχομένου, τῆς φύσεως ποῦ ἀποθνήσκει ἥριμα καὶ ἀγγελικὰ μέσα εἰς ἀρμονίας καὶ εἰς γλαυκὴν πέλαγος ἀέρος, ὅλα αὐτὰ εἶνε ἀπείρους ὠραιότερα τῆς ἀρχομένης ζωῆς καὶ κλείουν χάριν ἐλευστικωτέραν.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ
ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΣ

Σκοπὸς μου διὰ ζωγραφίζω δὲν εἶνε νὰ ζωγραφίζω εἰκόνας, αἱ ὁποῖαι νὰ θέλγουν τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπλῶς. Ἀλλὰ νὰ ὑποβάλλω μεγάλας σκέψεις, αἱ ὁποῖαι νὰ ὁμιλοῦν εἰς τὴν φαντασίαν καὶ τὴν καρδίαν, νὰ ἐξάπτουν ὅ,τι ἔχει καλλίτερον καὶ εὐγενέστερον ἢ ἀνθρωπότης.

Οὕτως.

Ἀγαπᾶτε τὴν φύσιν, ἀγαπᾶτε τὴν πάντοτε, αὐτὴν τὴν ὠραίαν καὶ ἀπαράμιλλον φύσιν. Ἀγαπᾶτε τὰ χρώματά της, τοὺς σχηματισμοὺς της, τὰς ἀρμονίας της.

Bonnat.

Ἡ ποίησις τοῦ ἀγροῦ καὶ τοῦ δάσους δὲν παραμένει μόνη τὴν συνοδεύει πάντοτε ἡ ἀλήθεια.

Πᾶς καλλιτέχνης ὀφείλει νὰ ἔχη ἴδιον ὕψος, μίαν ἰδιαιτέραν ἔκφρασιν τῆς προσωπικότητός του.

Ὁ Μεσοπνὲ ἦτο ἐργατικώτατος καθ' ὅλον τὸν βίον. Εἰργάζετο ὅλας τὰς ἡμέρας δέκα ἕως δώδεκα ὥρας, εἴτε εἰς τὸ ἐργαστήριόν του εἴτε ἐν ὑπαίθρῳ, τὸ θῆρος εἰς θερμοκρασίαν 30 βαθμῶν, με τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐρυθρωποὺς ἐκ τοῦ καύσωνος, τὸν δὲ χειμῶνα δέκα βαθμοὺς ὑπὸ τὸ μηδέν, με τοὺς πόδας εἰς τὰς χιόνας.

Ὁ Μεσοπνὲ διετῶ 1884 ἐωρεῖα στή δι' ἐκθέσεως ἢ πεντηκοναετηρίς του ὡς ζωγράφου ἔλεγε: «Τετρακῆντα πενήκοντα πίνακες ἔργων μου ὑπάρχουν εἰς τὸν κόσμον· οἱ ἡμίσεις εὐρίσκονται ἐν Ἀμερικῇ».

Ὁ καλλιτέχνης πρέπει νὰ εἶναι κοινωνικός· Ὁ Δελακρουᾶ συμβουλεύει τοὺς καλλιτέχνας νὰ περιπατοῦν καθ' ἑκάστην πρὸ τοῦ φαγητοῦ, νὰ ἐνδύονται καλῶ, νὰ ἔχουν φίλους.

Ὁ καλλιτέχνης ἐκ τῆς τέφρας τῶν καέντων ἔργων του, δημιουργεῖ κατόπιν ἀριστοτεχνήματα.

XXXXXXXXXX

Ἀπὸ τοὺς γλυκύτερους θανάτους εἶνε καὶ ὁ θάνατος τῆς ἀκτῆς, ὅπου ὅλον τὸ θῆρος ἐβόμβει ἢ ζωῆ, ὅπου ἐσυγγέτο τῆς μεταξίνης ἐσθῆτος ἢ θροῆ με τοῦ κύματος τὴν φουαρίαν καὶ ὅπου τόσοί βόστρυχοι ξανθοὶ ἢ μαῦροι ἐλούοντο εἰς τὰ κατὰ γυρα νεοά της.

Οἱ παλμοὶ οἱ ὅποιοι ἐσίγησαν καὶ οἱ σφυγμοὶ οἱ ὅποιοι ἐσταμάτησαν ἀντεκατεστάθησαν ἀπὸ τὸν βορρῶν ἀνασασμὸν τοῦ πότου, ἀπὸ τὴν πνοὴν τὴν ἐκπορευομένην ἀπὸ τὸ γλαυκὸν βίθος καὶ ἀπὸ τὸν ῥόχθον τῶν νερῶν.

Αἱ στιγμαὶ αὐταὶ αἱ τελευ αἴτι εἶνε αἱ ὠραιότεραι τοῦ Φαλλήρου.

Ὁ πολὺς θόρυβος ἔσθυσε, τὸ ἀποτυφωτικὸν φῶς τοῦ ἠλεκτρικοῦ τὸ ὅποιον με τὴν αὐθάδειαν ἀπεμιμείτο τὸν ἥλιον ἐμετριάσθη, ὁ σάλος τῆς ζωῆς τοῦ ἀχαλινώτου κατέπαυσε καὶ μία ἀνακουφιστικὴ γαλήνη ἐπιχέεται πρᾶνουςα με τὴν πικραμυθητικὴν μουσικὴν ποῦ τώρα κρυφά, κρυφά ἐμπιστεύεται εἰς τὸν ἄερα τὸ κύμα.

Ἡ ἀμμουδιά, χωρὶς ὑπολείμματα γευμάτων πλέον, ἀπλοῦται καθαρὰ καὶ δὲν φιλοξενεῖ συντρίμματα ἀπὸ φιάλιας καμπανίτου, οὐτε ἄλλα λείψανα ναυαγίου μιᾶς εὐθύμου θερινῆς νικητός, οὐτε τὸ κύμα ἀποθέτει με εὐλίθειαν εἰς τοὺς πόδας τοῦ λητμονημένου εἰς τοὺς ρεμβασμοὺς τοῦ Ἀθηναίου... πεπονόφλυδες. Τὸ Φάληρον εὐρίσκει τώρα τὴν ποίησίν του καὶ ὁ νῆσμος ποῦ ἤθεύσει νὰ ἀνακαλύπτῃ τὴν ἀληθινὴν χάριν εὐρίσκει τὸ Φάληρον.

Τώρα εἰς τὰς τελευταίας στιγμὰς τῆς ζωῆς του, παρέχει τὴν ζωὴν εἰς τοὺς ἄλλους, τῶσα με τὰς μελαγχολίας του, με τὰ βουρκομένα του δειλινά, με τὴς λυπημένες του βραδυῆς καὶ με τὴν θλίψασαν ποῦ ἀρχίζει νὰ παραπονεῖται εἰς τὴν ἀκτὴν καὶ με τὴν ἀκτὴν τὴν κωφεύουσιν εἰς τὰ παράπονά της.

ΤΙΜΟΣ ΜΑΡΑΪΤΙΝΗΣ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Αἱ προλήψεις εἶναι συντρίμματα ἀληθειῶν, αἰτινες ἐγήρασαν.

Γιούρκη

Τίποτε δὲν διαφθείρει, ὅσον ὁ ἐπαινος.

Σάνδη

Διερχόμενοι τὸν βίον, πρέπει νὰ σκέπτεσθε πάντοτε τὰ πάθη τοῦ Χριστοῦ

Μιχαὴλ Ἄγγελος

Πρὶν εὐτυχῆσαι γέλα, μὴ δὲν προφθάσῃς νὰ γελάσῃς ποτέ.

Λαβρυγιᾶ

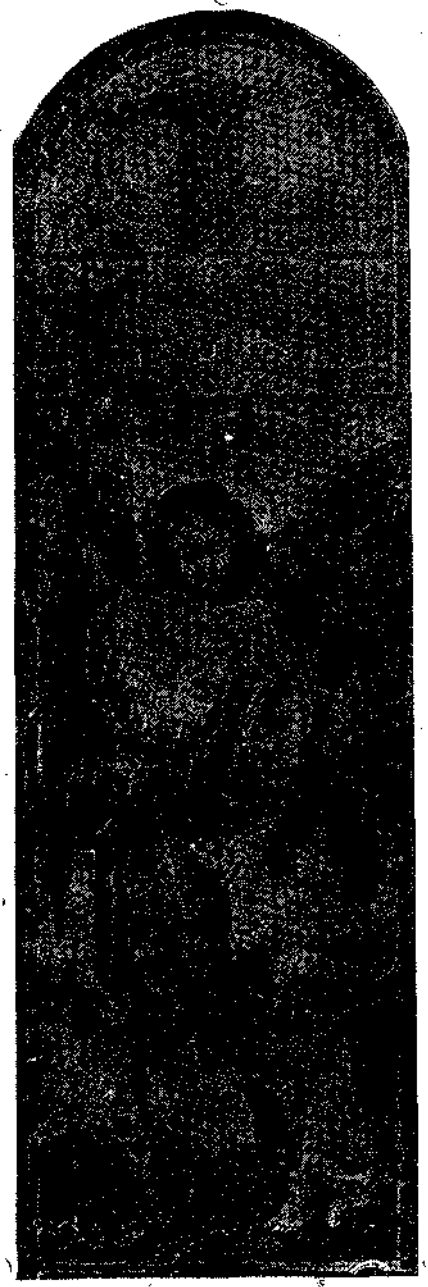
✧ ΤΙ ΒΛΕΠΩ
ΤΙ ΑΚΟΥΩ ✧

ΟΝΕΙΡΑ
XXXXXXXXXX

ΑΝΣΕΛΗΝΟΣ Ἀλέξανδρο εἰς τὸν ὑψηλὸν ἐξώστην μου, τὰ πεῦκα, γιγαστὰ πεῦκα με πυκνότερα νεάζοντα φύλλα, κοιμοῦνται ὑπὸ τὴν σινδόνην τοῦ παλλεύκον φωτός. Εἰς

μίαν ἀναπαντικὴν πολυθρόναν, ἀπὸ ἐκείνας ποῦ ἔχουν εἰς τὰ καράβια, εἶμαι ξαπλωμένος. Κλείνω τὰ μάτια μου καὶ τομίζω ὅτι ταξιδεύω. Ἡ νυκτερινὴ δροσιὰ τοῦ Αὐγούστου ξεκουράζει τὰ νεῦρα ποῦ μοῦ τὰ ἐκλυδώνισεν ὅλην τὴν ἡμέραν ὁ ἥλιος. Καὶ βλέπω ὄνειρα, ὄνειρα σελήνης καὶ δάσους, ὄνειρα οὐρανοῦ καὶ ὄνειρα ἀγγέλων. Στρατιαὶ ἀγγέλων! Καὶ ὄλοι, ἀρσενικοὶ καὶ θηλυκοί, ἢ μᾶλλον οὐδέτεροι — διότι περὶ τοῦ γένους των πολλὴ ἡ ἀμφισβήτησις — περιόπιανται γύρω μου ὡς τόσοι σκέψεις, ὡς τόσοὶ πόθοι, ὡς τόσοὶ ἡμεροὶ ἀναγεννήσεως. Οἱ ζωγράφοι τῆς Ἀναγεννήσεως, οἱ Ραφαῆλοι καὶ οἱ Κορρέγιοι, ὅσοι ἐπειράθησαν νὰ προσεγγίσουν τὰ αἰθέρια κράσπεδα διὰ τοῦ χρωστικῆρος, ὅσοι ἀνεζήτησαν τὰ μοντέλα των ὄχι εἰς τὸ βρωμερὸν χῶμα ἀλλ' εἰς τὴν ἀχραντὸν ἀτμόσφαιραν, μοῦ φαίνονται ὡς Σίτουφοι κυλίοντες τὸν λιθὸν τῆς ἀποτυχίας. Τί ἄγγελοι εἶνε αὐτοὶ ποῦ βλέπω! Τί χρώματα, καὶ τί σάρκες καὶ τί ἄστροι καὶ τί φωιοπλημμύραι ματιῶν, καὶ τί ὀρώματα χειλέων! Παρατιρῶ προσεκτικὰ ὄλους τοὺς ἀγγέλους· ὄλοι εὐμορφοὶ, ζηλευτοί, χαριτωμένοι, σπαρταριστοί, αἰθέριοι. Ἀλλ' ἐγὼ ζητῶ μεταξὺ τῆς παρελάσεως αὐτῆς κάποιον ἄγγελον καὶ δὲν τὸν βλέπω. Κάποιον ἄγγελον γνωστόν, με σιληπῶ καὶ ἐλαφρὰ πτερὰ καὶ με πονηρότερον ἀπὸ τοὺς συντρόφους του μεϊδιάμα. Ἐνὸς ἀγγέλου με ἐν σακκίδιον ἀνηρητημένον ἀπὸ τοὺς

ΧΕΡΟΥΒΕΙΜ

ερυθρολεύκους ὄμους. Ἀναζητῶ τὸν Ἔρωτα.

Πουθενά ὁ διαβολεμένος!

Κράζω ἕνα ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους. Καὶ τὸν ἐρωτῶ μετὰ δειλίας καὶ σεβασμοῦ, αὐτὸ τὸ παιδάκι, ἐγὼ ποῦ ἀρχισα νὰ φιλοξενῶ εἰς τὴν κεφαλὴν τὰς πρώτας νηφάδας τῆς χιόνας.

— Ποῦ εἶνε ὁ Ἔρως;

Καὶ ὁ ἀγγελος, γελῶν παταγώδη γέλωτα, ὥσάν νὰ ὤκτειρε τὴν ἀγνοίαν μου, μοῦ λέγει:

— Ἐδῶ τὸν ζητᾶς αὐτὸν τὸν μάγκα; Δὲν ἤξεύρεις ὅτι αὐτὸς ἐδραπέτευσε πρὸ αἰώνων ἀπὸ τὸν οὐρανὸν καὶ γυρίζει σὺν ἀδικῆ κατάρσῃ σὴ Γῆ; Μαζή σας τὸν ἐχετε καὶ ἐδῶ τὸν ζητᾶς;

Ἔμεινα ἀναπολόγητος.

Ἄνοιξα τὰ μάτια μου τρομαγμένος, καὶ εἶδα τὰ αἰώνια πεῦκα νὰ κοιμούνται ὑπὸ τὴν σινδόνην τῶν παλλεῦκων ἀκτίνων τῆς σελήνης καὶ ἠοσάνθην ἢ νυκτερινὴν ἀδρα νὰ μοῦ περιονιάζει τὰ νεῦρα.

«Ποῦ νὰ τὰ εἶρω! Εἶνε τόσοσ ἀπέραντος ἡ Γῆ, καὶ ὁ Ἔρως εἶνε ἕνας μόνον!»

Καὶ ἐκοιμήθηκα μετὰ τὴν παρήγορον αὐτῆν οκέμην.

ΣΤΟ ΚΑΛΟ
XXXXXX

Τὸ καλοκαῖρι λήγει. Ὡρα του καλή!

Θὰ μοῦ εἰπήτε γιατί.

Νὰ σὰ; εἰπῶ πολὺ εὐχαρίστως.

Διότι, νὰ τί βλέπη κανεὶς τὸ καλοκαῖρι σὴν καλή σας Ἀθήνα.

Σκόνη κανιάρια (Νοσήματα ἰφθαλμικά).

Τὸ τραῦμα (*Αλογα ψυχροραγόντα. Σταθμοὶ 150,000).

Μουσικὴ Διμέντον. (Σονάμπουλα, Τραβιάτα, Ἐρνάνης).

Γερουσία Ζαχαράτον. (Πόρι - Ἀρθού).

Νερό. (Τῆφος).

Καὶ τὰ λοιπά.

ΑΚΡΟΤΕΛΕΥΤΙΟΝ
XXXXXXXXXX

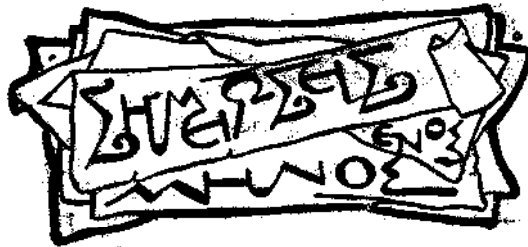
ΑΠΟ ΤΑΣ σκέψεις μου.

*Ἡ σοβαρότης διὰ δὲν εἶναι σοφία, εἶναι βλακεία.

ΑΜΑΡΑΝΤΟΣ

Ἐκκλησιαζουσαι

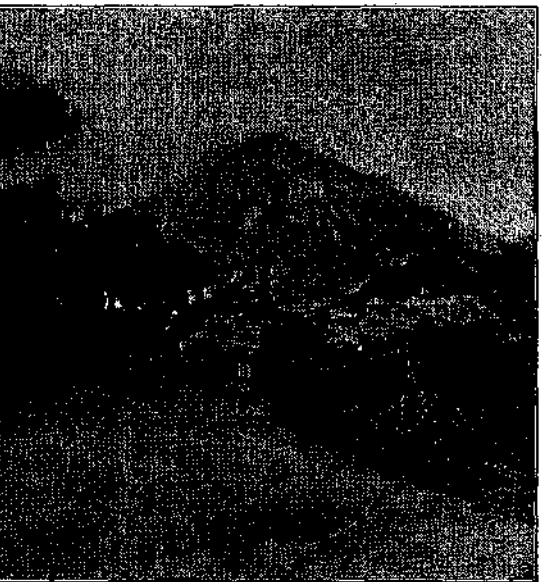

Θεήματα.

ἮΠΤΕΙ ἱκανὸν φῶς πολιτισμοῦ ἢ προοδευτικῆς μερίμνας τοῦ κ. Ἀργιώτου. θελήσαντος εἰς τὴν δραματοπλημύραν καὶ φαρσοπλημύραν τῶν ὀκτῶ ἢ δέκα ὑπαθρίων θεάτρων νὰ μᾶς δέσῃ καὶ ἐν θεάτρων ποιητικῶν, θεάτρων κομῆδῶν καὶ ἀπλετον εἰς φῶς καὶ εἰς

ὕδωρ. Ἐν θεάτρων εἰς τὸ ὁποῖον ἐπὶ τέλος δὲν πλῆττει κανεὶς. Διότι κατὰ περίεργον, κατὰ ἐκπληκτικὸν θὰ ἴδῃ τις. Ὁ ἀκούσῃ ἐν εὐμορφῇ τραγουδάκι, θὰ ἴδῃ ἐν ἀκροβατικῶν γύμνασμα, θὰ θαυμάσῃ τὴν νομοσύνην τῶν ζῶων καὶ θὰ δελχθῇ μετὰ τὰς ἐλικοειδεῖς στροφᾶς τῶν πέπλων τῆς Ψυχῆς, ὧν οἱ χρωματισμοὶ εἶνε ἀχρόταστοι. Ὅταν τὴν ἐδλεπα χθὲς βραδύ, ἀλθῆ ἠρωτέα χρώματος, νὰ ἐξελιθῆται εἰς ἕνα θησαυρὸν κινήσεων καὶ σχημάτων καὶ ἐναλλαγῶν, νὰ ὑπενδύεται ἐκπάγλους ἀνταγείας Ἰριδός, ἐνβίμα δὲ ἐδλεπα, ὑπὸ τὸν συμβολικὸν αὐτὸν καὶ ἐξιδανικευμένον χορόν, τὴν πραγματικὴν γυναῖκα. Οὕτω καὶ ἡ σύγχρονος γυνὴ ἐν τῇ κοινωνικῇ ζωῇ, παντοῦ, ὑποδύεται τὴν λαμπρότητα, ἀλλὰ καὶ τὴν εὐστροφίαν, τὴν χάριν τὴν προκλητικὴν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀστάθειαν τὴν μειδιῶσαν, θαμβῶνει καὶ ἐκφεύγει. ἐμφανίζεται ὡς εὐτυχία καὶ ἀφιπτατά ὡς ὄνειρον, δανεῖζεται ἀπὸ ἕνα μυστηριώδη προβολέα φῶς γλυκὺ καὶ χάνεται αἰθνηδίως ὑπὸ τὸ μαῦρον παραπέτασμα. Καὶ μόνη ἡ ἐντύπωσις αὐτῆ εἶναι ἀρεκτὴ διὰ νὰ φέρῃ ὄλας τὰς κυρίας ἀλλὰ καὶ ὄλους τοὺς κυρίους τοὺς εὐαίσθητους εἰς τὸν φωτόλουστον καὶ ὁροσθέντα κῆπον τῆς ἐδοῦ Ἀκαδημίας.

Φρούριον Ζακύνθου

Άνσερμ

Δανοί άλιεϊς

έγκειται η διαφορά μεταξύ αρχαίου και νεωτέρου θεάτρου. Ένώ εκείνο διά του καυτηρίου θεραπεύει μίαν κοινωνικήν νόσον, τὸ νεώτερον πνεύμα αναξείει όλας τὰς πλινγὰς, διαχύνει όλον τὸ μίσημα, άλλ' άνευ ίάσεωσ τινός.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ
ΧΡΟΝΙΚΑ ΦΑΘΕΡ

* Επιστολή προς την «Πινακοθήκη».

Liège, le 6 Août 1904

Cher Monsieur

Les artistes, peintres et sculpteurs de la belle époque de la Renaissance italienne, se sont tous appliqués à étudier la nature afin d'en saisir les beautés idéales; après quoi, ils ont cherché à connaître les secrets de l'art antique copiant, étudiant d'une façon approfondie les chefs d'œuvre de la belle époque Grecque.

Le centre de ces études se trouvait principalement à Rome dont les collections d'antiques et le charme de la campagne romaine avaient une heureuse influence sur les grands maîtres d'alors. Les vrais passionnés d'art de cette époque privilégiée comprenant que la réelle mission de l'art est de parler au cœur et d'instruire le peuple en lui permettant d'admirer de belles œuvres estimèrent qu'il était de leur devoir, selon les saines traditions de l'antiquité hellénique, d'ornez les places et les voies publiques ainsi que les monuments tels que les palais officiels ou municipaux, les hôpitaux, les bibliothèques par une profusion de chefs d'œuvre de sculpture ou de peintures qui sont le charme de tant de villes italiennes.

Athènes, grâce à ses inestimables collections de sculptures des plus belles époques, son site aux lignes sobres et son atmosphère si limpide, à tous les éléments désirables pour y créer également un centre artistique où seraient cultivées les traditions du grand art qui permettaient par la décoration intérieure et surtout extérieure des Monuments publics et des places de ville de faire d'Athènes un musée de plein air, comme l'étaient les plus célèbres villes grecques des temps anciens.

Faisant des vœux pour ce bel idéal, je souhaite pour votre ville une glorieuse floraison d'art.

De cœur

J. PLONDEUR

* Εκθεσις Αωζάνης. — Τὴν 1ην Αὐγούστου ἤνοιξεν ἐν Αωζάνῃ τῆς Ἑλβετίας καλλιτεχνικὴ Ἐκθεσις. Θὰ διαρκήσῃ μέχρι τῆς 15ης Νοεμβρίου.

* Πολιμικὸν μνημεῖον. — Συνεστήθη ἐπιτροπὴ πρὸς συλλογὴν ἐράνων διὰ τὴν ἀνάγεσιν μνημείου ὑπὲρ τῶν πεσόντων κατὰ τὸν πόλεμον τοῦ 1897 εἰς τὴν Ταράτσαν καὶ Καμηλόβρυστιν τῆς Λακίας.

* Ἐν ἔργον τοῦ Τιτιανοῦ. — Ἡ Ἑθνικὴ Πινακοθήκη τοῦ Λονδίνου ἐπλουτίσθη πρὸ ἡμερῶν δι' ἑνὸς ἐκ τῶν σπανιωτέρων ἔργων τοῦ Τιτιανοῦ. Ἦνε ἡ περιφημοσ εἰκὼν ἡ γνωστὴ εἰς τὸ πορτραῖτο τοῦ Ἀριόστου, ἐν ἑκ τῶν σπανίων ἀριστουργημάτων τοῦ κόσμου. Ἡ εἰκὼν ἠγοράσθη ἀντὶ 30,000 λιρῶν ἤτοι 750,000 φράγ. χρυσῶν.

Ἡ πραγματικὴ τιμὴ τῆς εἰκόνοσ εἶνε σχεδὸν διπλασία, άλλ' ἐπωλήθη ὑπὸ φιλομούσου πλουσίου Ἀγγλοῦ εἰς τὴν ἀρχικὴν ἀξίαν, εἰς τὴν ὅποιαν τὴν εἶχεν ἀγοράσει οὗτοσ πρὸ πολλῶν ἐτῶν.

* Εἰρήματα ἐν Ρωσσίᾳ. — Ἀρχαιολόγοι ἐνεργῆσαντες ἀνασκαφὰς ἐν τῇ αὐτῇ τῆς οἰκίας Ἀβραμῶφ τινος εἰς τὸ Κέρτς, εὐρέθησαν ἐνώπιον ἀνοίγματοσ ὑπογείου στοᾶσ. Εἰσδύσαντες περαιτέρω εὐρέθησαν ἐν μέσῳ κατακόμβησ τῶν πρώτων χριστιανικῶν αἰώνων. Ἐπὶ τῶν μαρμαρίνων πλακῶν τῆς κατακόμβησ ταύτης ὑπάρχουσιν ἑλληνικαὶ ἐπιγραφαί, ἐν ἰδιαιτέρῳ δὲ θαλάμῳ ἐπὶ τὰ σαρκοφάγοι, ἀνήκοντες πιθανῶσ εἰς ἀρχαίας πατρίδσ τῆς νοτίου Ρωσσίας, ὕποτελεῖσ τότε τῷ Κράτει τοῦ Βυζαντίου. Ἰδιαιτέρᾳ πλάξ ἀργυρᾷ μετ' ἐπιγραφῆσ καὶ ἀναγλύφων εἰκόνων ἀναφέρει ὅτι ἡ πλάξ αὕτη ἐδωρήθη εἰς τινὰ τῶν εἰρημένων ἀρχηγῶν ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτοροσ Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου.

* Ψηφιδωτὸν ἐν Ἀργεῖ. — Ὁ κ. Βολγκράφ ἀπεκάλυψεν ἐν τινὶ κήπῳ δυτικῶσ τοῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Κωνσταντίνου ἀρχαίον ψηφιδωτὸν χρωματισμένον μεταγενεστέασ ρωμαϊκῆσ ἐποχῆσ, μήκουσ περίπου 50 μέτρων οὐχὶ ὅμοσ ἐξακολουθητικῶσ ἀκέραιον, καὶ πλάτουσ περίπου δύο μέτρων ἐκτεινόμενον βορείωσ στενωτέρον πρὸσ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ εἰς τὸ γράμμα T.

Πρὸσ βορρᾶν δὲ τοῦ ψηφιδωτοῦ καὶ παρ' αὐτὸ εὐρέθη πέτρινον τεῖχοσ μετὰ δύο ἐπ' αὐτοῦ βάσων, ὧν ἡ μὲν μίᾳ πιθανῶσ ἐστήριξεν ἀγαλμα, ἡ δὲ στῆλην. Ἐπίσης εὐρέθη καὶ ἐπιγραφή δυσανάγνωστος τῆσ αὐτῆσ ἐποχῆσ, τῆσ διακρίνεται μόνον ἡ λέξισ «Αὐτοκράτορα».

Ὁ κ. Γενικὸσ Ἐπιμελητῆσ φρονεῖ ὅτι ἴσωσ εἶνε τὸ Γυμνάσιον Κυλάβρισ. Συμφωνεῖ πρὸσ τὴν γνώμην ἀρχαιοτέρων ἀρχαιολόγων ἐν οἷσ καὶ τοῦ Κουρτίου, οἱ τινεσ ἐγνωμάτευσ ὅτι ἐκεῖ περίπου πρέπει νὰ ζητηθῇ τὸ Γυμνάσιον Κυλάβρισ.

* Ἀρχαιολογικὸν Συνέδριον. — Διὰ τὸ Διεθνὲσ ἀρχαιολογικὸν συνέδριον ὅπερ, ὡσ γνωστὸν, θὰ συνέλθῃ εἰς Ἀθήνασ τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1905 ἐδήλωσαν μέχρι τοῦδε συμμετοχὴν ἡ Ἀγγλίᾳ, Γερμανίᾳ, Γαλλίᾳ, Βαυαρίᾳ, Σαξωνίᾳ, Βυρτεμβέργῃ, Πρωσσίᾳ, Αἴγυπτοσ, Ρουμανίᾳ καὶ Βουλγαρίᾳ. Τὴν Γερμανίαν θ' ἀντιπροσωπεύουσιν οἱ κ. κ. Δαίτπελδ, Κάουξ γεν. γραμματεὺσ τοῦ ἐν Βερολίνῳ Ἰνστιτούτου καὶ ὁ ἐν Ἀθήναισ πρεσβευτῆσ κ. Ράτιμπορ. Διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ συνεδρίου ἐργάζετασ πείσιχόμενοσ τὴν Εὐρώπην ὁ κ. Καββαδίασ.

Αἱ ἀνακοινώσεσ θὰ γίνονται εἰς τὴν Ἑλληνικὴν, Γαλλικὴν, Γερμανικὴν, Ἀγγλικὴν καὶ Ἰταλικὴν γλῶσσον.

* Νέα ἔργα. — Ὁ κ. Παρθένησ ἐτελείωσε τρία νέα ἔργα, εἰς τὰ ὅποιᾳ πιστῶσ ἀκολουθεῖ τὸν σεπτεονισμὸν. Τὴν «Διμνην» με μίαν πολλὴν εὐμορφὴν γυμνὴν νέμφην, τὸ ἐξωτερικὸν καὶ τὸ ἐσωτερικὸν τῆσ ἐν Πόρφ μονῆσ τῆσ Ζωοδόχου Πηγῆσ καὶ τὰς «Ἀγελάδασ». Ὁ κ. Παρθένησ παρεπίδησε ἤδη ἐν Κἀβάλλῃ ἐργαζόμενοσ εἰς προσωπογραφίασ κατὰ παραγγελίαν.

— Ὁ κ. Ἀλεκτορίδησ, ἐγκατασταθεῖσ πλέον ὀριστικῶσ ἐν Ἀθήναισ, ἀσχολεῖται εἰς τὰσ προσωπογραφίασ τῆσ κυρίασ Περδικίδου, τῆσ δεσποινίδοσ Κολυβά, ἐτελείωσε τὸν «Ἐσπερινὸν αἶνον», ποιητικώτατον πίνακα καὶ ἐσχέδιασε ἐν τρίπτωον τὸ «Φίλημα», ἐμπνευσθεῖσ ἐξ ἐνοσ στίχου τοῦ Παράσχου.

* Ὁ κ. Ζουαίρ. — Ἐν Ἰταλίᾳ παραθερίσεσ διήλθεν ἐξ Ἀθηνῶν, ἐπιστρέφων εἰς Κων)πολιν, ὁ κ. Ζουαίρ, ζωγράφοσ τῆσ Α. Μ. τοῦ Σουλτάνου.

* Εὐρήματα. — Ἐν Βοιωτίᾳ παρὰ τὸ ἱερόν τοῦ Ἀμφικράου, ἔνθα ἐνεργουῦνται ἀνασκαφαί, εὐρέθη ἐπιγραφὸσ πλάξ, ἐφ' ἧσ εἶνε ἀναγεγραμμένα τὰ ὀνόματα τῶν βουλευτῶν τῆσ Ἀττικῆσ γνωστὰ καὶ ἐξ ἄλλησ ἐπιγραφῆσ.

* Ἀνασκαφαί. — Ὁ ἐταίροσ τῆσ Γαλλικῆσ σχολῆσ κ. Βολγκράφ ἐπεράτωσε τὰσ ἐν Ἀσπίδι τοῦ Ἄργου ἀνασκαφὰσ, ἐξ ὧν περιήλθον εἰσ φῶσ σημαντικαὶ ἀρχαιοτήτεσ, ἧδη δὲ θὰ συνεχίσῃ τὰσ ἐν Ἰθάκῃ, δι' ὧν θὰ πειραθῇ νὰ ἀποδείξῃ ὅτι ἡ σημερινὴ Ἰθάκῃ εἶνε αὕτη αὕτη ἡ παλαιὰ, πατρίσ τοῦ Ὀδυσσεῶσ.

— Ἐργίαν ὑπὸ τοῦ κ. Ὀλλῶ ἀνασκαφαί εἰς τὸ ἀρχαίον τέμενοσ τῶν Δελφῶν.

* Ὀδύσεια ζωγράφου. — Εἶνε τραγικὸν τὸ πάθημα τοῦ Γάλλου ζωγράφου Βορίκου Δὲ - Γκροῦ, δι' ὃν πολλὸσ λόγοσ γίνεται εἰς τὰσ Γαλλ. ἐφημερίδασ. Συνελήφθη ἐντὸσ τῆσ οἰκίας του ἐν Φλωρεντίᾳ ὡσ τρελλὸσ, ἐνῶ εἶχε ἀρίστα τὴν υγείαν, καὶ ἐνεκλείσθη εἰς φρενοκομείον. Τοῦ ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα ν' αὐτοκτονήσῃ ἐνεκα τῶν βρασάνων. Ἐδραπέτευσεν ἐκ τοῦ φρενοκομείου καὶ ὑπὸ τὰσ φοικτὰσ ἐντύπωσεσ διήλθε περὶ ἑννέα διαφόρουσ πόλεισ τῆσ Ἰταλίας. Κρήματα δὲν εἶχε μάτην ἐζητήσε προστασίαν. Μετὰ δέκα πέντε ἡμέρασ ἐφθασεν εἰς Γένουαν. Ἐκεῖ κάποιοσ τοῦ ὑπέδειξε νὰ κάμνη εἰς ἐν καφενεῖον στιγμιαίασ προσωπογραφίασ, οὕτω ἐξοικονομήσε τὸν νυλὸν του μέχρσ Μασαλίας ἔνθα εὖρε τὴν οἰκογενείαν του. Ὁ ζωγράφοσ ἤγερε δικαστικὴν ἀγωγὴν πρὸσ ἀποζημιώσιν. Ἐν τούτοισ ἡ γενικὴ ἐντύπωσισ του δὲν εἶνε κακὴ. «Ἰσῶσ, εἶπε φιλοσοφικώτατα εἰς συντάκτην τῆσ Παρισίνησ «Πρωίασ», ἐχρηιάζετο εἰς τὸν καλλιτεχνικὸν βίον μίᾳ τέτοιᾳ σπουδῇ ἐκ τοῦ φυσικοῦ!»

* Ἀνάγεσιν ναοῦ. — Τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐκκλησιαστικῶν προεκήρυξε διαγωνισμὸν πρὸσ σύνταξιν σχεδίου διὰ τὴν ἀνάγεσιν τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀγ. Διονυσίου ἐν Ζακύνθῳ. Εἰς τὸν διαγωνισμὸν θὰ μετὰσχωσ μόνον Ἕλληνεσ ἀργιτέκτονεσ. Αἱ δαπάναι προϋπολογίσθησαν εἰς 500,000 δρ.

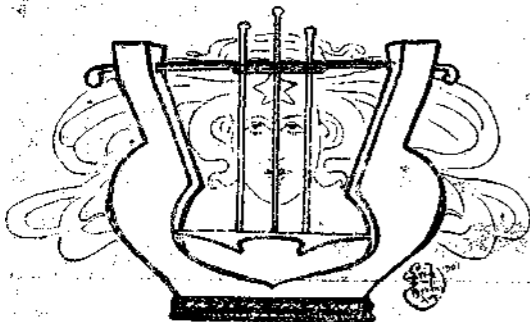
* Ἀνίεξισ Ὁμῶν. — Ἀγγέλλετασ ἐκ Παρισίων, ὅτι κατὰ τὴν τελευταίαν συνεδρίαν τῆσ Γαλλικῆσ Ἀκαδημίας τῶν ἐπιγραφῶν καὶ τῆσ φιλολογίασ ὁ κ. Ὁμῶλ, πρόφην ἀποθνήσκοντῆσ τῆσ ἐντάθθα γαλλικῆσ ἀρ-

Διὰ τὰσ Κερίασ.

Ἐχει καὶ ὁ θυμὸσ τὰσ ὑπερβολὰσ του καὶ τὰ εὐθιμάτα του Ἐκεῖνα τὰ πελώρια καὶ ἀνεργμάτιστα βέλα, τὰ ὅποια ἐνεθρόνισαν ἐφέτοσ εἰς τοὺσ θερινούσ πῖλουσ τῶν αἰ κυρία, ἐκείνεσ ἡ τέντεσ, εἶναι μίᾳ ἀγνήσοσ κομψότητοσ. Τετραγωνίζουσ τὴν κεφαλήν, πίπτουτα ἐπὶ τῶν ὤμων καὶ χάνετα ἡ ὠραία γρημηὴ τοῦ λαμποῦ καὶ τοῦ προσώπου. Εἶναι μίᾳ νέα ἐκδοσισ Ὀθωμανικῆσ καλύπτρασ, διαφανεστέρασ μὲν ἀκαλαισθῆτου ὅμοσ πάντοτε.

Οἶονεῖ ὡσ συμπλήρωμα, φορετα ἡ εἰδησισ ὅτι νέα μόδα εἶναι νὰ φέρουσ αἰ κυρία καπέλλα ἀνδρικά, ρεμπούπλικεσ με κορδέλλασ πλατείεσ. Εἶναι ἀνάγκη νὰ γίνῃ ἐκκλῆσισ εἰς τὸ γούστο τῶν κυριῶν μὰσ ὅπωσ μὴ περιπλοκῶσιν εἰς τὰ δίκτυα τῆσ νέασ αὐτῆσ ἐλεινηῆσ μόδασ; Ἄσ μὴ ληθμονώσιν ὅτι τὸ σοβαρόν ἀπέχει μόλισ ἐν βῆμα τοῦ γελοίου.

ΑΑΦΝΙΣ

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

χειολογική σχολή, περιέγραψε την εν Δελφοίς ανακαλυφθείσαν ακανθοειδή στήλην, της οποίας την συμπλήρωσιν εν τῷ φυσικῷ μεγέθει ἐξετέλεσεν εν τῷ μουσεῖῳ τῶν Δελφῶν.

Ο κ. **Quill** εἶχε προτείνει κατ' ἀρχάς νὰ τοποθετηθῆ ἐπὶ τῆς κορυφῆς σύμπλεγμα Καρναϊδῶν περὶ στελέχους ἀκάνθης. Ἡ πρότασις ἐπεδοκιμάσθη δημοθυμῶς καὶ ἐξετελέσθη, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα παρατηρήθη ὅτι ἡ στήλη ἢ ἀποτελοῦσα τὴν βῆσιν δὲν διαφέρει ἐν ἰσορροπίᾳ πρὸς τὰ ἐπ' αὐτῆς ἀγάλματα, καὶ ὅτι ταῦτα δὲν συνηρμόζοντο πρὸς τὸ ὅλον, παρουσιάζοντα ἄλλειψιν ἀρμονίας καὶ στερεότητος καὶ ἐδέησε ν' ἀποχωρισθῶσιν.

★ **Χριστιανικαὶ κατακόμβαι.**—Ο κ. Γ. Λαμπάκης ἐν Μήλω ἐρευνῶν τὰς ἀρχαιότητας τῆς νήσου ἀνεῦρε καὶ ὑπὸ τὴν γῆν καὶ Βαπτιστήριον τῶν ἀρχαιοτάτων χριστιανικῶν χρόνων, ὅτε οἱ χριστιανοὶ ἐδοκίμοζοντο ἐν ἀνδρική ἡλικίᾳ. Εἶνε, μετὰ τὸ ἐν Πάρῳ, τὸ δεῦτερον εὐρισκόμενον ἐν Ἑλλάδι. Εἶνε σχήματος σταυροῦ. Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ναοῦ εὐρέθη ἄμβων. Δυστυχῶς τὸ ἀρχαιοτάτον μνημεῖον κινδυνεύει νὰ ἀπωλεσθῆ, ἂν μὴ ἐγκαίρως ληφθῆ πρόνοια στηρίξεως καὶ διασώσεως.

★ **Ἀνεύρεσις ἀρχαιοτήτων.**—Ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε ἀνασκαφῶν, τὰς οποίας ἐνεργεῖ εἰς τὸ Λύκειον ὄρος ὁ ἔφορος κ. Κουρουνιώτης, ἀνευρέθησαν πολλὰ μικρὰ χαλκᾶ ἀγάλματα παρά τὸν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους εὐρισκόμενον βωμὸν τοῦ Διός. Ὁ ναὸς ὁμοῦ τοῦ Πανός δὲν εὐρέθη ἀκόμη. Εἰς τὸν ἵππόδρομον, πολλὰ μέρη τοῦ ὅπου εὐρισκονται εὐτυχῶς εἰς καλὴν κατάστασιν, ἐλπίζεται ὅτι θὰ εὐρεθῶσιν ἀρκετὰ ἀρχαιολογικὰ κειμήλια, ἐξ ὧν θὰ λυθῶσι πολλὰ σκοτεινὰ ζητήματα.

★ **Διωρισμὸς ἀρχαιοτήτων.**—Τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν κατόπιν γνωμοδοτήσεως τοῦ συμβουλίου τῶν Δημοσίων ἔργων ἐπὶ τῶν ὑποβληθέντων διὰ τὴν κατασκευὴν δικαστικῶν μεγάρων ἐν Λαμῖα σχεδίων ἐβράβευσε τὴν μελέτην τοῦ ἀρχιτέκτονος κ. Μ. Κοροντοπούλου φέρουσαν τὸ ψευδώνυμον «Ὀρθρος», ἀπένευμε δὲ εἰς τὸν συντάξαντα τὴν μελέτην 800 δραχ. ὡς βραβεῖον.

★ **Ὁ βυθὸς τῆς Πύλου.**—Αἱ ἀπὸ τοῦ παρελθόντος Ἀπριλίου ἀρξαμεναι ἐν Πύλῳ ἐργασίαι εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης πρὸς ἀνακάλυψιν τοῦ θησαυροῦ τοῦ Αἰγυπτιακοῦ στόλου τοῦ καταστραφέντος κατὰ τὴν Ἐπανάστασιν, ἀπέθυσαν εἰς μάτην. Δὲν εὐρέθησαν ἢ ζῦλα καὶ σιδηρὰ διαλελυμένων πλοίων, ἐφαρμένα.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

Καλλιτέχνη.—Ἡ καλ. ἔκθεσις τοῦ Μονάχου ἀρχίζει Ἰούλιον καὶ κλείει Ὀκτώβριον.

Ποιητῆ.—Πρὸς τί ἢ σωρεῖα τόσων στίχων διὰ μίαν ἀπλουσιάνην ἔνοιαν; Ἐνας συνάδελφός σου εἶπε τὰ ἴδια εἰς δύο μόνον τετράστιχα καὶ τὰ εἶπε πολὺ ὠραιότερα. Ἴδου αὐτὰ:

Γιὰ πές μου· μούπε κάποτε
μὰ κόρη μ' ἀπορία—

μπορεῖ κανεὶς ἰδῶ στήν γῆ
νὰ βρῆ τὴν εὐτυχία;

Κι' εἶπα στήν κόρη: Μακρὰ
μὴ τὴν ζητεῖς· σιμά σου
ἢ εὐτυχία βροίκεται
κλειομένη στήν καρδιά σου.

Φιλοτέχνη.—Ἐν Νυρεμβέργῃ τῆς Βαυαρίας, ἰδρῶθη αὐλον διὰ τοὺς καλλιτέχνας. Ἐδῶ ἔουλα ἔχομεν τὰς καλλιτεχνικὰς ἐκθέσεις!

Φίλῳ.—Πόσα καὶ πόσα θέματα ἠδύνατο νὰ ἐμπνευσθῶσιν ἐκ τῆς Ἑλλ. ἱστορίας οἱ καλλιτέχνηται μας. Ἀ. γ. ἢ ὕψις τοῦ ἀγγέλου ἐκ Μαραθῶνος, πικτιοῦς ἡμᾶς τῆ ἀνογγεῖα νεκροῦ, τί ἔξοχος πῖναξ ἡμποροῦσι νὰ γίνῃ!

Λεξιδοφῆ.—Ὁ στρατὸς παράγεται ἀπὸ τὸ στορένυμι καὶ ἡ Ἐκκλησία ἀπὸ τὸ ἐκκαλεῖν.

Περιτέρῳ.—Τὸ πάχος θεραπεύεται, ἂν ἀποφασίσῃ νὰ μὴ πινεῖ ποτὶ. Ὁ Ζολά δοτις ἦτο παχύσαρκος τὸ ἔκαμεν αὐτὸ καὶ ἐντὸς ὀλίγου χρόνου ἀπέλεσε 54 λίτρας ἀπὸ τὸ βάρος του. Εἶνε ζήτημα ὁμοῦ ἂν ἡ διατα αὕτη δὲν βλάπτει τὰς διανοητικὰς δυνάμεις.

Συλλέκτη.—Οἱ Τοῦρκοι εἶναι χαρακτηριστικώτεροι. Ἡ καρδιά, λέγουσιν, μοιάζει σὰν τὸ παιδί· ζητεῖ, εἶπε ἰδῆ.

Ἐρωτῶντι.—Ὁ Δοῖε εἰκονογράφος τὴν Βίβλον, τὰ ἔργα τοῦ Ραββαλά, Ἄντον. Μίλτωνος. Θεοβαντῆς καὶ Τένυσον. Ἦτο καὶ γλύπτης καλός, ὅπως φανερῶνται τὸ ἀγαλμα τοῦ Δουμᾶ πατρὸς, ὅπερ εἶναι ἐστημένον εἰς Παρισίους, εἰς τὴν πλατείαν Malesherbes.

Τ. Δ.—Ἀτελιὸ ὁ Κοροῦ εἶχε τοὺς ἀγροῦς. Τὴν ἀνοῖξιν ἔμενε πάντοτε εἰς τὴν ἐξοχὴν. Ἡ Σάρα Βερνάρ εἶνε ζωγράφος καὶ γλύπτρις. Ἐχει μάλιστα ἐκθέσει καὶ εἰς τὸ Salon. Μεταξὺ ἄλλων, ἔχει κάμη τὴν προτομὴν τοῦ Δαμαλά, τοῦ Σαρδοῦ καὶ τοῦ ... εἰαιτοῦ τῆς.

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

Ἐκδίδεται τὴν 1ην ἐκάστην μηνός.

Τὸ μόνον ἐν Ἀνατολῇ περιοδικὸν τὸ ἀσχολούμενον εἰς τὰς Καλὰς τέχνας.

Γραφεῖα: Ἐν Ἀθήναις, δόδος Γ. Σεπτεμβρίου δρ 85. (Παρά τὴν Πλατείαν Κυριακοῦ).

Συνδρομὴ ἑτησίᾳ προπληρωτῆ δραχ. 12. Εἰς τὸ ἔξωτερικὸν φρ. χρ. 12.

Ὅσοι ἐκ τῶν κ. κ. συνδρομητῶν μας μετοικήσωσι, παρακαλοῦνται ὅπως δι' ἐνὸς δελταρίου γνωστοποιήσωσιν εἰς τὸ γραφεῖον μας τὴν νέαν κατοικίαν των.

Οὐδεμίᾳ αἰτίῳις περὶ ἀποστολῆς τῆς «Πινακοθήκης» ἢ οἰασθήτωτε ἐκδόσεως αὐτῆς, βιβλίον ἢ εἰκόνας, λαμβάνεται ἐπ' ὄψει, ἂν μὴ συνοδεύηται ἐπὶ τοῦ ἀντιτύπου.

Ἀγγέλλονται βιβλία, ὧν ἀντίτυπον ἤθελεν ἀποσταλῆ τῇ Διευθύνσει.

Ἡ «Αἰῶρα», διὰ τοὺς μὴ συνδρομητὰς τῆς «Πινακοθήκης» πωλεῖται ἀντὶ δραχμῆς. Ἐξαιρετικῶς εἰς τοὺς συνδρομητὰς μας, οἵτινες ἐκτὸς τοῦ ἀντιτύπου, ὅπερ δικαιοματικῶς λαμβάνουν, θέλουν τεχὸν καὶ ἄλλα ἀντίτυπον, ἵνα τὸ δωρήσωσιν, παρίεται ἡ «Αἰῶρα» ἀντὶ 30 λεπτῶν.

Οἱ ἐκ τῶν παλαιῶν καὶ νέων συνδρομητῶν ἐγγράφοντες ἕνα εἰς τὸν συνδρομητὴν, λαμβάνουν ὡς δῶρον ἅμα τῇ καταβολῇ τῆς συνδρομῆς τὰ

«ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΑ»,
τόμον πλοσίως εἰκονογραφημένον, περιέχοντα περὶ ποιήματα τοῦ κ. Δ. Καλογεροπούλου, πρὸς τοῦτοις δὲ καὶ εἰκοσὶ εἰκονογραφημένα δελτάρια καλλιτεχνικώτατα.

Διὰ πᾶσαν πληρωμὴν ἀφορῶσαν τὴν «Πινακοθήκην» δεόν ἀπαραίτητως νὰ προσάγηται ἀπόδειξις ἐντυπος, φέρουσα τὴν ὑπογραφοὴν τοῦ Διευθυντοῦ, τὴν σφραγίδα καὶ αὐξοντα ἀριθμὸν.

Ἀνξίως τῆς α' ἑξαμηνίας τοῦ Δ' ἔτους, παρακαλοῦνται οἱ καθ' ἑξαμηνίαν πληρώνοντες τὴν συνδρομὴν των ὅπως ἀποστείλωσιν αὐτήν.

Τὸ ἔτος ἀρχεται ἀπὸ 1ης Μαρτίου.

Ἐν φύλλον στέλλεται εἰς πάντα αἰτοῦντα δωρεάν.

Οὐδεμίᾳ συνδρομῇ ἰσχύει ἀνεῦ ἀποδείξεως φερούσης τὴν ὑπογραφοὴν τοῦ Διευθυντοῦ καὶ τὴν σφραγίδα τοῦ περιοδικοῦ.

Τιμὴ ἐκάστην φύλλον δραχ. 2,10.

Ζητεῖτε τὰ Καρτ ποστᾶλ τὰ φέροντα τὸν τίτλον «Περιοδικὸν Πινακοθήκη». Τὰ Καρτ ποστᾶλ τῆς «Πινακοθήκης» ἀπαραίτητα διὰ ἀλλογῆν, εἶναι 20 εἰδῶν, κοσμοδυνία ἐξ ἐμῶν ἐργα διασῆμων Ἑλλήνων καὶ ξένων καλλιτεχνῶν. Πωλοῦνται 10 λεπτὰ ἑκάστην. Οἱ ἀγοράζοντες παρὰ τοῦ γραφείου μας αὐτὸ, τὰ πληρώνουν μόνον 1 δρ. τὰ 20.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ ΧΡΥΣΟΔΕΤΑ ΤΗΣ «ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΣ»

τοῦ Α', Β' καὶ Γ' ἔτους πωλοῦνται εἰς τὸ γραφεῖον μας ἀντὶ δρ. 1,50. Διὰ τὰς ἐπαρχίας 2 δρ. Διὰ τὸ ἔξωτερικὸν 2 φρ. χρ. συμπεριλαμβανομένων τῶν ταχυδρομικῶν.

Ἐξεδότη

Ἡ «Αἰῶρα»

Θαυμάσιον ἔργον τοῦ Vigor
Εἰς χρωματιστὴν φωτοτυπίαν.
Δίδεται δωρεάν εἰς τοὺς προπληρώνοντας συνδρομητὰς τῆς «Πινακοθήκης».

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΠΑΛΛΗ & ΚΟΤΖΙΑ

Ἰδρυθὲν ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ ἔτος 1870

Ἐν αὐτῷ πωλοῦνται λιανικῶς καὶ χονδρικῶς ἐκτὸς τῶν διαφορῶν εἰδῶν γραφικῆς ὕλης καὶ χάρτου καὶ τὰ ἐν τῷ ἴδιῳ ἀτμοκινήτῳ ἐργοστασίῳ κατασκευαζόμενα εἶδη, ἢτοι:

Φάκελλοι καὶ βιβλία ἐμπορικά. Καρτόνια φωτογραφίας με κατατομὰς ἐπιχρυσωμένας. Πένθιμος ἐπιστολικὸς χάρτης καὶ φάκελλοι. Γλυπταὶ ἐπὶ μετάλλου καὶ ξύλου Σφραγίδες καὶ ἐκ καουτσούκ καὶ πλάκας διὰ ὄφρας ἐπὶ σφαλτωμένων ἐλασμάτων.

Ἐπισκεπτήρια κατασκευάζονται στιγμιαίως καὶ διὰ χαλκογραφίας.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

“ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΣ,,

ΤΟ “ΚΡΥΦΘ ΣΧΟΛΕΙΟ,, πίναξ Ν.
Γύζη. Φωτοτυπία εις μέγα σχήμα. Δρ. 2.

Ἐπί χονδρού χάρτου Δρ. 3.

“ΔΥΘ ΠΟΝΟΙ,, δράμα Φρ. Κοπέ,
κατὰ μετάφρασιν Ἀγίδος Θέρου. Τιμῆται
Δρ. 1. Ἐπί Ὀλλανδικοῦ χάρτου Δρ. 2.

ΤΟ “ΜΑΥΣΩΛΕΙΟΝ,, δράμα Ν.
Λάσκαρη καὶ Π. Δημητρακοπούλου. Δρ. 1.

“ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΑ,, Δυρική ποιήσεις
Αἰμυλίας Κούρτιελη. Δρ. 2.

ΤΟ “ΠΑΣΧΑ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ,, πί-
ναξ Φρίξου Ἀριστιέως. Φωτοτυπία εις μέ-
γα σχήμα. Δρ. 1.

Ἡ “ΜΙΚΡΑ ΕΠΑΙΤΙΣ,, πίναξ L.
Perrault. Φωτοτυπία εις μέγα σχήμα.
Δρ. 1.

Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

“ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ,, Σελ. 208. Δρ. 3.

“ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΖΩΗΣ,, Διηγήμα-
τα εἰκονογραφημένα. Σελ. 64. Δρ. 2.

“ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΑ,, Πεζὰ ποιήματα
μετὰ χρωματιστῶν εἰκόνων. Σελ. 184. Δρ. 3.

“ΣΑΤΥΡΑΙ,, Διηγήματα καὶ Σκέψεις
Σελ. 64. Δρ. 2.

“ΦΩΤΟΣΚΙΑΣΕΙΣ,, Πεζὰ ποιήματα
μετ’ εἰκόνων. Σελ. 64. Δρ. 1.

Διὰ τοὺς συνδρομητὰς τῆς «Πινακοθήκης»
εἰς τὸ ἡμῶν τῆς τιμῆς.

Πωλοῦνται εἰς τὰ γραφεῖα μας

“ΕΠΕΤΗΡΙΣ ΦΙΛΟΤΕΧΝΩΝ,,

Περιέχει μελέτας καλλιτεχνικὰς καὶ φιλολογι-
κάς, ὡς καὶ σειρὰν ἐννευήκοντα ἔργων Ἑλλήνων
καλλιτεχνῶν εἰς ἐγχρώμους φωτοτυπίας καὶ φω-
τοτυπικογραφίας μετὰ τῶν προσωπογραφῶν τῶν
Ἑλλήνων καλλιτεχνῶν. Τὸ ὑραιότερον λεύκωμα
τῆς Ἑλληνικῆς ζωγραφικῆς καὶ γλυπτικῆς.

Πωλεῖται εἰς τὰ γραφεῖα τῆς «Πινακοθήκης»
ἀντὶ Δρ. 3. Διὰ τοὺς συνδρομητὰς μας Δρ. 2. Χαρ-
τόδετον Δρ. 4.

Ζητεῖται παῖς νὰ ὑπηρετῇ εἰς Γραφεῖον καὶ νὰ
φοιτᾷ εἰς τὴν σχολὴν τοῦ «Παρνασσού». Πληροφο-
ρεῖται παρ’ ἡμῶν.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐντοκοὶ καταθέσεις.

Ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα δέχεται ἐντόκους καταθέσεις
εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια καὶ εἰς χρυσὸν ἀπόδοτέα
εἰς ὄρισμένην προθεσίαν ἢ διαρκῆ. Αἱ εἰς χρυσὸν
καταθέσεις καὶ οἱ τόκοι αὐτῶν πληρόνονται εἰς τὸ
αὐτὸ νόμισμα, εἰς δ’ ἐγένετο ἡ κατάθεσις.

Τὸ κεφάλαιον καὶ οἱ τόκοι τῶν ὁμολογιῶν πληρῶ-
νονται ἐν τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι καὶ τῇ αἰτή-
σει τοῦ καταθέτου ἐν τοῖς ὑποκαταστήμασι τῆς
Τραπεζῆς, ἐν Κερκύρᾳ δὲ Κεφαλληνίᾳ καὶ Ζακύνθῳ
διὰ τῶν ὑποκαταστημάτων τῆς Ἰονικῆς Τραπεζῆς.

Τόκοι καταθέσεων

1	1)2	τοῖς	0)0	κατ’	ἔτ.	διὰ	κατ.	6	μηνῶν
2		»	0)0	»	»	»	»	1	ἔτους
2	1)2	»	0)0	»	»	»	»	2	ἔτων
3		»	0)0	»	»	»	»	4	ἔτων
4		»	0)0	»	»	»	»	5	ἔτων

Αἱ ὁμολογίαι τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκδίδονται
κατ’ ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ὀνομαστικαί ἢ ἀνώνυμοι.

ΤΟΜΟΙ “ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΣ,,

ΤΟΥ Α΄ Β΄ ΚΑΙ Γ΄ ΕΤΟΥΣ

ἐδρίσκονται εἰς τὸ γραφεῖον μας, τιμώμενοι οἱ
χρυσόδετοι Δρ. 15. οἱ ἀπλόδετοι Δρ. 12, τῶν
ταχυδρομικῶν πληρόνωμένων ἐφ’ ἡμῶν.

Διὰ τὸ ἐξωτερικόν, ἡ τιμὴ εἰς χρυσόν.

“ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ,,

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΘΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἄργανον τῆς ὁμωνύμου Ἐταιρίας

Ἐν τῷ «Ἑλληνισμῷ» ἐκ πέντε τυπογραφικῶν φύλλων
συγκειμένῳ, μελετῶνται εἰδικῶς ἅπαντα τὰ ἔθνη καὶ
ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα τὰ ἀπασχολοῦντα τὸ ἡμέτερον
ἔθνος.

Γραφεῖα ὁδοῦ Σοφοκλέους 12

Συνδρομὴ ἐτησίαι φρ. 8

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ “ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΣ,,

Φύλλα τῆς «Πινακοθήκης» πωλοῦνται ἐν
Ἀθήναις εἰς τὰ βιβλιοπωλεῖα τῆς «Ἐστίας»,
Σαλιβέρον, Ἐλευθερουδάκη, Μπέκ. Ἐν Πειραιεὶ
εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον Γ. Ἀλεξάκη. Ἐν Τήνῳ εἰς
τὰ γραφεῖα τῆς «Προόδου». Ἐν Σμύρῃ εἰς τὸ
πρακτορεῖον ἐφημερίδων (Μαδάμας Χάρι 19)
Ἐν Ν. Ὑόρκῃ εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον τῆς «Ἀ-
τλαντίδος.» Ἐν Βουκουρεστίῳ εἰς τὰ γραφεῖα
τῆς «Ἰριδος».

Ἄνταποκριταί. Ἐν Ζακύνθῳ Α. Ζώης
διευθυντῆς «Μουσῶν», ἐν Πάτραις Ε. Θωμόπου-
λος καλλιτέχνης, ἐν Πέργῳ Γρύφων Καρελλό-
πουλος, ἐν Ὀδησσῷ Α. Μάλτος (Rue Paselkin
66), ἐν Θεσσαλονικίᾳ Ἀθαν. Βόγας, ἐν
Καίρῳ Η. Τσιριγώτης, ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Τ. Τσι-
τσέλης βιβλιοπώλης.